

ΕΡΑΝΘΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον. — Ἐν Κωνστανπόλει τῆ 11 Μαρτίου 1888. — Τεύχος ΙΣΤ.

ΑΙ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Ἐκτός τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων μαντείων, γοητειῶν, προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν τῶν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὑπῆρχον καὶ αἱ προμαντεῖαι, αἵτινες διήρηντο εἰς τρία εἶδη. Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἀνήκον αἱ ἐσωτερικαὶ, ἧτοι αἱ ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ εὐρισκόμεναι καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐνεργοῦνται πράξεις, εἰς τὸ δεύτερον, αἱ ἐξωτερικαὶ, ἧτοι τὰ ἀπλῶς μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους φαινόμενα, καὶ εἰς τὸ τρίτον, αἱ ἀπαίσια λέξεις ἢ φράσεις Ἐνταῦθα θέλομεν ἑμιλήσει περὶ ἑνὸς ἐκάστου εἶδους καὶ κατ' ἰδίαν.

ὑπὸ τὸ πρῶτον εἶδος κατατάσσονται ὁ αἰρνίδιος καὶ ἄνευ αἰτίης φόβος, ὃν εἰς ἢ πολλοὶ ἠσθάνοντο, καὶ τὸν ὁποῖον Πανικὸν ὠνόμαζον, καθότι τὴν γέννησιν τούτου ἀπέδιδον εἰς τὸν Πᾶνα, δι' ὃ καὶ τὸν ἄνευ εὐλογοφανοῦς αἰτίας ἐπισυμβαίνοντα τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἴδια τῷ στρατοπέδῳ φόβον «δειμα πανικόν» ἀπεκάλουν. Οἱ Παλμοὶ, ἢ τα Παλμικὰ λεγόμενα Οἰωνίσματα, ὅποια ἦσαν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, ὡς «στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνά πτώμα» (Ιλ. Χ. 452.) καὶ «δείματι πάλλεσθαι» (χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7.

140) ὁ τρόμος τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ὁ βόμβος τῶν ὠτῶν «βομβεῦσιν δ' ἄλοαί μοι» (Σαπφῶ). Σημειωτέον δὲ ὅτι ὡς ὁ τρόμος τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ, οὕτω καὶ ὁ βόμβος τοῦ δεξιῦ ὠτός, ἐθεωρεῖτο καλὸν καὶ αἰσιον σημεῖον. Περὶ τοῦ τελευταίου τούτου λέγει ὁ Θεόκριτος (Εἰδύλ. 3, 37) «Ἄλλεται ὀφθαλμός μου ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησῶ αὐτόν;» ὁ δὲ βόμβος τῶν ὠτῶν ἐσήμαινε, ὅτι ἐμμένητο αὐτοῦ φίλος, ἢ φίλη τις, καθ' ἃ ἢ παρὰ Λουκιανῷ Δορκὰς πρὸς τὸν Παρμένωνα λέγει «ἦπου, ὦ Παρμένων, «ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμμένητο ἡ «κεκτημένη μετὰ ὀκρυῶν καὶ μάλιστα, εἴ τις «ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης» (Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 9). Ἀμφότερα ταῦτα διετήρησεν ἡ συνήθεια μέχρι τοῦ νῦν ὡς ἐρωτικὰς μᾶλλον περιπετείης· ὡς π. χ. ὅταν βοῖζωσι τὰ ὦτα λέγουσι «τρυτῖα μου βοῖζουν, καὶ καλὸ θ' ἀκούσω» ὅταν δὲ πάλῃ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς «τὸ μμάτι μου τὸ δεξιὸν πετᾷ· σὲ καλὸ μου»

Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο κατατάσσεται καὶ ὁ πταρμός. «Πταρμός γίνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς» διαθερμαινομένου τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ δι' ὑγραινομένου τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενοῦ· ὑπερχεῖται γὰρ ὁ αἷρ ὁ ἐνέων διὰ τῶν μυκτῆρων» ἔξω, φερεῖ δὲ, ὅτι διὰ στενοῦ αὐτῷ ἢ δι' ἐξόδου ἐστὶ» (Ἱπποκρ. Ἄφορ.). Διὰ δύο λοι-

πὸν λόγους προξενεῖται ὁ πταρμὸς καὶ ὁμως, οἱ ἀρχαῖοι οὐ μόνον μεγάλην ἀπέδιδον τῷ πταρμῷ σημασίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς Θεὸν ἐθεώρουν «τὸν πταρμὸν Θεὸν ἠγόρευετο» (Ἀριστ. Προβλ. 33, 7) ἢ καὶ ἐν τῷ πταρνίζεσθαι τινα, ἐπροσκύνουν τὸν Θεόν. «Ταῦτα λέγοντος» αὐτοῦ πταρνύσασθαι τις ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μὲν ὁρμητῶς προσεκύνησαν τὸν Θεόν.» (Ξενοφ. Ἀναβ. γ' 6! 3).

Τὸν πταρμὸν ἐθεώρουν μετὰ τινος δαιμονικῆς προσοχῆς ὡς οἰωνόν τινα, ἢ σημεῖον προδηλωτικὸν καλοῦ ἢ κακοῦ· ὡς καὶ ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ· «Ὅρνις γὰρ ποτε ἦν τοῖς παλαιοῖς καὶ ὁ Πτερισμὸς, ἐπεὶ καὶ ἡ κεφαλή τιμια, ἐξ' ἧς τὸ τοιοῦτον σύμβολον· διὸ καὶ προσεκυνεῖτο ἐπταίρων.» «Ἄλλοι ἐνόμιζον τὸν πταρμὸν ὡς σύμπτωμα ἀσθενείας τινος, δι' ὃ καὶ ἐπερώνουν μετ' εὐχῆς εἰς τὸν πταρνόμενον «Ζῆτι» ἢ «Ζεῦ σῶσον» ἐντεῦθεν ἄρα καὶ ἡ συνήθεια παραλαβούσα ἐπιρῶνεϊ πρὸς τὸν πταρνιζόμενον «Υγίαινε».

Φαίνεται ὁμως ὅτι τὴν εὐχὴν ταύτην μεταχειρίζοντο ἐνίοτε καὶ αὐτοὶ οἱ πταρνιζόμενοι· τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀκολούθου ἐπιγράμματος τοῦ Ἀντισθέως Ἀμμιανού, ὅστις, ὁμιλῶν περὶ ἀνθρώπου τινος, λέγει ὅτι τὰ ὦτα ἀπέειχον πολὺ τῆς ρινός του, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πταρμὸν.

«Οὐ δύναται τῆ χειρὶ Πρόκλος τὴν ρινὴν ἀπομύσσειν

« τῆς ρινὸς γὰρ ἔχει τὴν χεῖρα μικροτέρην

« Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ὅταν πταρῆ, οὐ γὰρ ἀκούει

« τῆς ρινὸς πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει »

Μεγάλως ἐπίσης προσεῖχον ἐὰν ὁ πταρμὸς συνέβαινε ἢ ἠκούετο πρὸς τὰ δεξιὰ, ὅποτε καὶ ἐνομιζέτο κάλλιστον σημεῖον, ὡς ἐθεωρεῖτο κακὸς οἰωνός, ἐὰν ἠκούετο πρὸς ἀριστερά. Τοιοῦτο παράδειγμα καλοῦ οἰωνοῦ ἀπαντάται παρὰ Πλουτάρχου. «Θεμιστοκλεῖ δὲ παρὰ τὴν ναυαρχίδα σφαγιαζομένῳ, τρεῖς

» προσηνέχθησαν ἀγχάλωτοι, κάλλιστοι μὲν
» ἰδέσθαι τὴν ὄψιν, ἐσθῆσι δὲ καὶ χρυσῷ κε-
» κοσμημένοι διακρεπῶς. Τούτους ἰδὼν Εὐ-
» φραντίδης ὁ μάντις . . . ἄμα δὲ πταρμὸς ἐκ
» τῶν δεξιῶν ἐστήμησε, τὸν Θεμιστοκλεῆ δε-
» ξιωσάμενος, ἐκέλευσε τῶν νεκρίσκων κα-
» τάρξασθαι καὶ καθιερωῖναι πάντας ὠμηστῆ
» Διονύσῳ προσευξάμενον· οὕτω γὰρ ἄμα σω-
» τηρίαν τε καὶ νίκην ἔσσεσθαι κ. τ. λ. »
(Πλουτ. Θεμιστ. 43).

Ἡ τοιαύτη περὶ πταρμῶν δοξασία ἀπαντάται καὶ ἐν τοῖς ἀπωτέρω χρόνοις, δηλοῖ δὲ τοῦτο ἡ παρ' Ὀμήρῳ Πηνελόπη, ἣτις ἀκούσασα τὸν πταρμὸν τοῦ Τηλεμάχου, ὅς ἐπταρην, ἐνῶ αὐτὴ ἠύχετο περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσεύς, περιχαρῆς ἐκφῶνεϊ.

«Οὐχ' ἔρξας ἔμοι υἱὸς ἐπίπταρε πᾶσιν ἐπεσ-
[σιν] »

(Ὀμηρ. Ὀδυσ. β, 545)

Ἔτι δὲ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (Εἰδ. 48, 46) ἐνῶ αἱ νεάνιδες λέγουσιν εἰς τὸν Μενέλαον.

« Ὅλβιε γαμβρ' ἀγαθὸς τις ἐπέπταρεν ἐργα-
[μένῳ σοι.]

» Εἰς Σπάρτην. — — — — »

Οὐχ' ἦττον ὁμως ὁ πταρμὸς δὲν ἦτο πάντοτε αἰσιος. Ὁ Ἀριστοτέλης (Προβλ. 44, 33) λέγει, ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ μεσονυχτίου μέχρι μεσημβρίας ἐθεωρεῖτο ἀπαίσιος, ἀπὸ δὲ ταύτης μέχρι μεσονυχτίου αἰσιος. Ἐπομένως, ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχὴν οἰκισθῆτε ἐπιχειρήσεως ἐπταρνίζετο τις οὐκ ἢ τέσσαρας φορὰς, τοῦτο ἐνομιζέτο ἀριστος οἰωνός, ἐὰν ὁμως ἅπαξ ἢ τρεῖς μόνας φορὰς, τοῦτο ἐθεωρεῖτο κάκιστον σημεῖον, τὸ δὲ ἔργον ἐκεῖνο ὠφείλε νὰ ἐγκαταλειφθῆ, ἵνα μὴ πρόξενος κακοῦ τινος τῷ ἐπιχειροῦντι γένηται.

(Ἀκολουθεῖ).

Δ. Θ. ΚΑΛΕΜΗΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΜΙΑΣ ΙΝΔΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

Συνέχ. καὶ τέλος. Ἴδε τεύχ. ΙΕ'.

Τὸ δὲ ζήτημα ὑποβάλλεται εἰς τὸ συμβούλιον τῆς φατρίας, καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἀνακοινουῖται εἰς τοὺς μελλονόμενους οἵτινες συνήθως παραδέχονται αὐτήν. Ἄμα συνομολογηθῶσιν οἱ ἄρραθῶνες, ὁ μελλονόμενος ἀποστέλλει ὅσα δύναται δῶρα, οὐχὶ πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἀλλὰ πρὸς τὴν μέλλουσαν πενθεράν. Ἐπειτα αἱ γάμοι τελευτῶνται πρὸ τοῦ τέλους τῆς σελήνης καθ' ἣν ἐγένοντο οἱ ἄρραθῶνες. Δίδεται συμπόσιον πρὸς ὅλην τὴν φατρίαν καὶ οἱ νεόνυμφοι ὑπόσχονται ὑπακοὴν εἰς τοὺς οἰκείους τῶν δύο οικογενειῶν. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, μετὰ τὴν τέλει τῶν γάμων, τὸ νέον ζεύγος διαβίβει παρὰ τὴν μητέρα τῆς νεόνυμφου. Ἐπειτα λαμβάνουσι τὸ μέρος τῆς ἐκυτῶν κοινότητος ἢ μᾶλλον κατατάσσονται εἰς ὁ ἀνήκουσι τμήμα. Ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως τῆς μητρὸς, τὰ τέκνα ἔσονται εἰς βάρυς τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἢ τῆς πλησιέστερας συγγενεῦς, πάντοτε, ἐννοεῖται, ἐκ τοῦ γυναικείου φύλου.

Ὁ ὄργανισμός τῆς ιδιοκτησίας ὑπάρχει ἀξιοπεριεργὸς ἐν τῇ φυλῇ ταύτῃ, διότι ὡς γνωστὸν, ἡ ἀτομικὴ ιδιοκτησία ἐστὶν ὁ διακριτικὸς χαρακτήρ τῶν πολιτισμένων κοινωνιῶν. Ἐν τῷ ἰσχυρῷ ἐκείνῳ φυλῆς ἡ φατρία κατέχει μικρὸν τι κτήμα ἰδιαιτέρον προωρισμένον εἰς τὴν καλλιέργειαν. Καθαρίζει δὲ τὴν γῆν ταύτην τὸ συμβούλιον τῆς φυλῆς, ἔπειτα δὲ τὸ συμβούλιον τῆς φατρίας διανέμει αὐτὴν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν οικογενειάρχων. Καθὼς εἰς τὸ Ρωσικὸν μ. ἰ. ἡ γῆ ἀναδιανέμεται κατὰ περιοδικὰ διαλείμματα. Ὁ οικογενειάρχης ἐστὶν ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ, καὶ ἐν περιπτώσει ἀμελείας τὸ συμβούλιον ζητεῖ παρ' αὐτοῦ λόγον. Ἡ δὲ καλλιέργεια ὑπάρχει κοινωνική, δηλαδή, ἀπασα αἱ ὑγεῖς γυναῖκες τῆς φατρίας λαμβάνουσι μέρος εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ οἰ-

κογενειάρχης ἀποστέλλει τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς παῖδας εἰς τὰ δάση ἢ εἰς τὸν ποταμὸν, ὅπως ἐκεῖθεν κομίσωσι θήρευμα ἢ ἰχθῦς, ἐνῶ αἱ γυναῖκες βοηθοῦσιν εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, καὶ ἄμα περατωθῆ ὁ σκοπός, διδουσιν ἐστίασιν εἰς ὅλην τὴν φατρίαν.

Ἡ κατωκία καὶ πάντα τὰ οἰκιακὰ εἶδη ἀνήκουσιν εἰς τὴν γυναῖκα, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς κληρονομεῖ αὐτὰ ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ ἢ ἡ ἐκ γυναικῶν πλησιέστερα συγγενής. Ἡ δὲ ιδιοκτησία τοῦ ἀνδρὸς, τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, τὰ θρησκευτικὰ ἐργαλεῖα ὡς καὶ τὰ ἀλιευτικὰ, αἱ μικρὰί λέμβοι, περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἢ εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, ἐξαιρουμένου παντὸς ὅπερ μέλλει νὰ κατ' αὐτοῦ.

Ὁ δὲ δικαστικὸς διοργανισμὸς ὁμοιάζει κατὰ πολλὰ πρὸς τὸν τῶν Γερμανικῶν φυλῶν, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τακίτου. Ἀπαριθμοῦσιν εἰς εἰδῶν ἐγκλήματα, τὴν μοιχείαν τὴν κλοπὴν, τὸν τραυματισμὸν, τὸν φόνον, τὴν μαγίαν καὶ τὴν προδοσίαν. Ἡ καταδίωξις τοῦ ἐγκλήματος ἐκτελεῖται ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῆς φατρίας, ἐὰν ὅτε ἐνέγκων καὶ ὁ ἐναγόμενος ἀνήκωσιν εἰς τὴν ἰδίαν φατρίαν· ἐνώπιον δὲ τῶν δύο συμβουλίων, ἐὰν ἀνήκωσιν εἰς ἑτέρας φατρίας. Ἐν περιπτώσει μοιχείας, τῆς γυναικὸς ἀποκόπτεται ἡ κόμη, ἐν ὑποτροπῇ δὲ ἀπόλλυται τὸ ἀριστερὸν οὖς. Διὰ δὲ τὴν κλοπὴν, ἡ ποινὴ ἐπάγει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ διπλοῦ.

Ὁ τραυματισμὸς παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς χρηματικὴν ἀμοιβήν. Ὁ φόνος ἐπιβάλλει ἐπίσης ἀμοιβήν, καὶ ἐὰν δὲ ἐπέβη συμφωνία γίνεται ἐκκλησις εἰς τὸ συμβούλιον τῆς φυλῆς ὅπερ ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν πλησιέστερον συγγενῆ ὅπως ἐκδικηθῆ αὐτόν. Ἡ προδοσία πάντοτε δικάζεται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῆς φυλῆς καὶ τιμωρεῖται διὰ θανάτου, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῆς μαγίας.

Ἄπασα δ' αἱ δ. καὶ αὐταὶ συνοδεύονται ὑπὸ λεπτομερῶν διατυπώσεων, καὶ ἐὰν μία μόνη παραβλεφθῆ, θεωροῦσι τὸ γεγονός τοῦτο ὡς κρίσιν τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς ἀπό-

δειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ οὗτος ἔστιν ἐκείνος ὅστις διὰ τῶν ἐκατοῦ ἐγγλημάτων τίθεται ἐκτός τῆς προστασίας τῆς φατρίας αὐτοῦ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, κηρύττουσιν ὅτι δὲν θέλουσιν ἐκδικηθῆ αὐτὸν ἐάν φανευθῆ, ἢ προβαίνουσιν εἰς τὸ ν' ἀπαγορεύωσιν εἰς πᾶν μέλος τῆς φυλῆς ὅπερ ἤθελε συναντήσῃ αὐτὸν καὶ τὸν φανεύῃ.

Ὅ,τι δὲ εἶπομεν ἤδη ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ διοργανισμοῦ τῆς φυλῆς, παρὰ τῆς ἐπιπέδου ἢ στρατιωτικῆς κυβερνήσεως ὑπάρχει ὑλοσχερῶς μερικῆ, καὶ αἱ γυναικες δὲν παρεμβάλλουσιν. Ἐπάρχει ἐν στρατιωτικῶν συμβούλιον συγκείμενον ἐξ ὅλων τῶν εὐρώστων ἀνδρῶν τῆς φυλῆς, καὶ τοῦ ὁπίου ὁ ἀρχηγὸς ἐκλέγεται μετὰ τῆς φατρίας τῶν ὑπερέγγων (Ἀκωνοχυρίων). Ἐκαστος ἀρχηγὸς φατρίας ἐστὶν ὑπεύθυνος διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τῆς νεολαίας τῆς ὑπαγομένης εἰς τὰς διαταγὰς αὐτοῦ. Οἱ ἐν πολέμῳ ἀιχμάλωτοι γίνονται παραδεκτοὶ ἐν τῇ φυλῇ ἢ φανεύονται.

Ὁ πολεμιστὴς ὁ συλλαβὼν τὸν ἀιχμάλωτον καὶ αἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ἐν ἑλλείψει αὐτοῦ, ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ υἱοθετῆσαι αὐτόν.

Παρὰ τοῖς Οὐϋκνδόταις ὑπάρχει συνήθειά τις, τὴν ὁποίαν ὑπαινίσσεται καὶ ὁ Κοῦπερ, αὐτὴ δ' ἐστὶν ἡ ἀδελφοποιήσις. Δύο νέοι συνδέονται διὰ φίλους ἐφ' ὅρου ζωῆς, θεωροῦνται δὲ τοῦ λαοῦ ὡς δύο ἀδελφοὶ, οὐδὲν μυστήριον ἀποκρύπτουσιν ἀλλήλοις, καὶ ὀρεῖλουσι ν' ἀλληλοβοηθῶνται κατ' ἀνάγκης τὰς διενέξεις.

Ἡ κυβερνήσις τῶν Οὐϋκνδῶτων ὑπάρχει κατὰ τινὰ τρόπον ὁ τύπος τοῦ διοργανισμοῦ τῶν φυλῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ τὰ ἔθιμα μικρὸν διαφέρουσι παρὰ τοῖς λαοῖς αὐτοῖς. Δὲν ὑπάρχει παρὰδειγμα ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας ἐκτινομένης πέραν τῶν ἀντικειμένων τῶν προσδιορισμένων διὰ τὴν προσωπικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀτόμου. Φυλακὶ ὅμως τινὲς δὲν ἐφθασαν εἰσέτι εἰς τὸν πλήρη διοργανισμὸν τῆς φατρίας· οὐδεμία ὑπερέβη αὐτὴν καὶ οὐδεμία εἰσῆλθεν εἰς ὅ,τι ἀποκκλοῦμεν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ φετχιμιστικὸς πολυθεϊσμός καὶ ἡ μαγία εἰσὶ τὸ ἄριον τῆς θρησκευτικῆς ἀναπτύξεως, καὶ ἡ αἰ-

κογένεια τὸ ἄριον τῆς κοινωνικῆς ἀναπτύξεως εἰς τὸ ἡθικὸν καὶ φθῶρον ὁ Ἰνδὸς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γ. ΠΡΑΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ἡ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ.

Οἱ παῖδες εἰσὶν ὑψηλόφρονες, ὑπεροπτικοί, ὀργίλοι, ζηλόφθονοι, περιεργοί, φιλοκερδεῖς, ἀμελεῖς, ἄστατοι, δειλοί, ἄστωτοι φιλοψευδεῖς, κρυφίνοες. Γελῶσι καὶ κλαίουσιν εὐκόλως, ἡ χαρὰ καὶ αἱ θλίψεις αὐτῶν εἰσὶν ὑπερβολικαὶ καὶ ἐπὶ ταῖς ἐλαχίσταις αἰτίαις· μὴ ἀνεχόμενοι δὲ τὸ κκκόν, εὐχαριτοῦνται πρᾶττοντες αὐτό· εἰσὶ πλέον ἄνθρωποι.

Οἱ παῖδες οὔτε παρελθόν, οὔτε μέλλον ἔχουσι καὶ, ὅπερ παρ' ἐνήλιξι· σπάνιον, χαίρουσιν ἐπὶ τῷ ἐνεστῶτι. Ὁ παιδικὸς χαρακτήρ ἐστὶν μόνιμος· μετ' ὅλως ἐξ ἰδιαζούσης προσοχῆς δύναται τις νὰ διῶη λίαν μικρὰν διαφορὰν εἰς τὰ ἦθη τῆς ἡλικίας ταύτης τῆς αὐξανούσης μετὰ τοῦ λογικοῦ, μετ' οὐ συνκινεῖται τὰ πάθη καὶ αἱ κακίαι, δηλ. τὰ μόνον καθιστῶντα τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἀνομοίους ἀλλήλοις καὶ τῶν ἐναντίους ἑαυτοῖς.

Οἱ παῖδες κέκτηνται φαντασίαν καὶ μνημονικὸν—οἱ γέροντες στεροῦνται τούτων—ὧν θαυμασιῶς ποιοῦνται χρῆσιν ἐν τοῖς παιγνιδίοις καὶ ταῖς διασκεδάσεσιν αὐτῶν, ἐπαναλαμβάνοντες, ὅσα ἤκουσαν λεγόμενα, ποιῶντες ὅσα εἶδον πραττόμενα, ἐξασκούντες διάφορα ἐπιτηδεύματα—εἴτε διότι πράγματι ἐνασχολοῦνται εἰς μυρία μικρὰ ἔργα, εἴτε διότι μιμῶνται τὰς διαφορὰς τῶν τεχνητῶν κινήσεις—εὐωχοῦμενοι, ὅταν εὐρίσκωνται ἐν

μεγάλῳ συμπόσει, φανταζόμενοι ἀνάκτορα καὶ μαγευτικὸν τύπον, ἐπιθυμοῦντες τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πολυπληθεῖ ἀκολουσίαν, ὀδηγοῦντες χιμαρικὸν στρατὸν, συνάπτοντες πλαστὰς μάχας καὶ χαίροντες διὰ τὴν νίκην...

Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἐξωτερικὸν ἐλάττωμα, οὐδεμία τοῦ σώματος ἑλλείψις, ἣν οἱ παῖδες νὰ μὴ παρατηρήσωσιν. Ἀντικαθίστανται αὐτῶν ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ γνωρίζουσι νὰ τὰς ἐκφράσωσι διὰ καταλλήλων λέξεων· οὐδεὶς δύναται νὰ δώσῃ ὀνόματα ἐπιτυχέστερον, αὐτῶν. Ἀνδρούμενοι ὅμως περιβάλλονται ὑφ' ὅλων τῶν ἀτελειῶν, ἃς ἐχλεύαζον.

Τὸ μόνον μέλημα τῶν παιδίων εἶνε νὰ εὐφρασθῶσι τὸ πρῶτον τῶν διδασκάλων αὐτῶν, μέρος ὡς καὶ πάντων, αἷς ὑπόκεινται. Ἀπαξ τοῦτο κατρωθῶσαντες, καθίστανται θρασεῖς καὶ ἀποκτῶσιν ἐπιρροήν, ἣν δὲν χάνουσι πλέον...

Ἡ ἀμέλεια, ἡ ραθυμία, καὶ ἡ ἀργία, ἐλαττώματα τῶν φυσικῶν τοῖς παισὶ, ἐξαφανίζονται κατὰ τὰ παιγνίδια αὐτῶν, ὅτε καθίστανται ζωηροί, ἐπιμελεῖς, ἀκριβεῖς, ἐρασταὶ τῶν κανόνων καὶ τῆς συμμετρίας, ὅτε δὲν συγχωροῦσιν οὐδεμίαν ἑλλείψιν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δὲ ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι δυνατόν ἡμέραν πινὰ τῶν καθηκόντων αὐτῶν νὰ ἀμελήσωσιν, οὐδὲν ὅμως διὰ τὰς ἡδονὰς τῶν νὰ λησμονήσωσι.

Εἰς τοὺς παῖδας τὰ πάντα φαίνονται μεγάλα· αἱ ὁδοὶ, οἱ κῆποι, αἱ οἰκοδομαὶ, τὰ ἔπιπλα, οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα· εἰς τοὺς ἀνδρας τὰ τοῦ κόσμου φαίνονται οὕτω, καὶ τολμῶ εἰπεῖν, διὰ τὸν λόγον ὅτι εἰσὶ μικροί.

Εἰς ἐξ αὐτῶν διακρίνεται ἡ διὰ τὴν μεγίστην αὐτοῦ ζωηρότητα ἢ διὰ τὴν καλλιτέραν τοῦ σώματος διάθεσιν ἢ διὰ τὴν ἀκριβεστέραν τῶν διαφόρων παιγνιδίων καὶ τῶν ἀποτελούντων αὐτὰ μικρῶν νόμων· οἱ ἄλλοι ἀναγνωρίζουσι τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ καὶ σχη-

ματίζεται τότε ἡ ἀπόλυτος κυβερνήσις, ἣτις περιτρέφεται περὶ τὰς διασκεδάσεις. Τίς ἀμφιβάλλει ὅτι οἱ παῖδες δὲν διανοοῦνται, δὲν κρίνουσι, δὲν διασκέπτονται ὀρθῶς; Καὶ ἐάν μὲν πράττωσι τοῦτο ἐπὶ μικρῶν πραγμάτων, ἐνεργοῦσιν οὕτως διότι εἰσὶ μικροὶ καὶ ἀνευ μακρᾶς πείρας· ἐάν δὲ ὑπὸ κακοῦ ὄρου τοῦτο εἶνε σφάλμα τῶν γονέων μᾶλλον καὶ τῶν διδασκάλων ἢ ἴδιον αὐτῶν.

Ἀπόλλυται πᾶσα ἐμπιστοσύνη ἐν τῷ πνεύματι τῶν παιδίων καὶ καθίσταται τις ἀνωφελὴς αὐτοῖς τιμωρῶν αὐτοὺς μὴ σφάλοντας ἢ αὐστηρῶς διὰ μικρὰς αἰτίας. Γνωρίζουσι ἀκριβῶς καὶ κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν ἀξίαν τῶν καὶ σχεδὸν πάντοτε εἰσὶν ἀξιοὶ ἐκείνου, ὅπερ φοβοῦνται· γνωρίζουσι ἐάν δικαίως ἢ ἀδίκως τιμωροῦνται καὶ κάλλιον διορθοῦνται ἀτιμωρητὴ ἢ παραλόγως τιμωρούμενοι.

Ν. Ι. ΓΕΝΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Τριακονταετοῦς ὄντος τοῦ Διοσκούλου, ἐγεννήθη ἐν Κολωνῶ δῆμῳ κατὰ δέκα σταδίους ἀπέχοντι τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Σοφοκλῆς, τῷ 495ῳ ἔτει π. Χ. δηλ. κατὰ τὸ β'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπιάδος.

Ὁ πατὴρ τοῦ Σοφοκλέους ὠνομάζετο Σόφιλος, πολίτης Ἀθηναῖος ἐπίσημος καὶ πλούσιος, οὐτινος ἢ σημαντικωτέρα πρόσδος ὑπῆρχεν ἐξ ἐργοστασίων ὀπλων. Προῶπως δὲ δι' ἐπιμελειστάτης παιδαγωγίσεως ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐμορφώθησαν τὰ παρὰ τῆς φύσεως προικισθέντα αὐτῷ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ πλεονεκτήματα. Πρὸς τοῦτο δ' ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκέκτητο ὅ,τι τὰ μέσα, καὶ τὸ ἀρα-

χαιον πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος, ἔρθα αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι διετέλουν ἐν τῇ ἑαυτῶν ἀνθρωπότητι, εἶχεν ὁ λαὸς τὰς ἀπαιτουμένας ἐκκόλλας διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν τελειοποίησιν τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ νοῦ του. Δεκαπενταέτης ὁ Σοφοκλῆς οὐ μόνον κατὰ τὸ πρακτικὸν σύστημα τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀνατροφῆς ἐκράτηθη διὰ τῆς γυμναστικῆς, ἀλλὰ συνάμα εἶχε γελνεῖ κάτοχος ἐξαισίου καλλιότης κατὰ τὸ σῶμα, καὶ εἶχεν ἀναπτυχθῆ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ὄρχησιν, ἐκπαιδευόμενος ὑπὸ τοῦ τότε διασημοῦ διδασκάλου του Λάμπρου, εἰς τρόπον ὥστε, κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐξελέχθη χορηγὸς ἢ ἀρχηγὸς τῶν χωρῶν, οἵτινες παρίστων τὴν παρήγυριν τῆς ἐν Σαλαμίτι νίκης, ὅπου εἶχε συγκροτηθῆ ἡ κατὰ τῶν Περσῶν κ.λ. περίφημος ναυμαχία κατὰ τὸ ἔτος 480 π. Χ.

Περλεργον δ' ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἦσαν τὰς δάφνας συνέβη ἵνα γεννηθῆ ἐν Σαλαμίτι καὶ ὁ Εὐρυπίδης, καὶ ἐπειδὴ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ Αἰσχύλος κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκείνην εἶχεν ἀγωνισθῆ καρτερικῶς καὶ ἀνδρείως, καὶ παρευρίσκειτο ἀναμφιβόλως εἰς τὴν μεγάλην παρήγυριν, συνήθροισεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁ Περσικὸς πόλεμος ἢ ὡς λέγει ὁ Αἰσχύριος, ἢ τραγικὴ μοῦσα τοὺς τρεῖς ἐκείνους ποιητὰς, οἵτινες θεωροῦνται παρὰ πάντων ὡς οἱ ἐνδοξότατοι τραγικοὶ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπαφῆκε κάλλιστα τινὰ ἔργα αὐτῶν εἰς τοὺς ἀπογόρους, πρώτην φοράν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἣτις διὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξεν ἐνδοξοτάτη.

Δυνάμεθα ἵνα παραδεχθῶμεν μετὰ πάσης πεποιθήσεως ὅτι τὰ πρῶτα ἐντελέ-

στερα ἄρθη τῆς δραματικῆς ποιήσεως, ἀναπτυσσόμενα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ καρποῦμενα τῶν ἐπευφημιῶν σύμπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐμάργον καὶ κατέβληρον ἰδιαίτερος τὸν γενεάν. Ὁ Σοφοκλῆς ἦν τὴν ἡλικίαν εἰκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, ὅποτε ὁ Αἰσχύλος ἐδίδαξε τοὺς Πέρσας ἐν τῷ μέσω τῶν ἀνευφημιῶν τῶν Ἀθηναίων, καθὺ πιθαρολογεῖται, πρότερον ὁ ἴδιος θὰ εἶχε προβῆ εἰς διάφορα ποιητικὰ δοκίμια χάριν ἀποδείρας, πρὸς ἐνδυνάμωσιν καὶ ἐξέσκηση τῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων, καὶ ἰδίως περὶ τὸ πεδίου τῆς δραματικῆς μουσῆς. Καθότι, μετὰ τετραετίας, τῷ 468 π. Χ. καὶ ἐν τῷ ΚΙΓ' τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας ἔτει, διηγωνίσθη μετὰ τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ ὁποῦ τῶς τὴν δόξαν εἶχον ἀναγνωρίσει οἱ πάντες γενικῶς, περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ αἰρουμένης νίκης. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον ἀντεπεξερχόμενος κατ' αὐτοῦ, παρουσιάζων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν πρώτην του τραγωδίαν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τριπτόλεμος», ἐκ τῆς ὁποίας ὀλίγα τεμάχια διασώζονται μόνον, ἢ δὲ τραγωδία αὐτὴ προῦξεν μεγίστην ἐντύπωσιν, καὶ θεαταὶ καὶ δικασταὶ περιήλθον εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ ζῶρην ὡς ἐκ τούτου συγκληθῶσιν. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀπεφάνοντο ὑπὲρ τοῦ νέου Σοφοκλέους, ἀλλοὶ δ' ὑπὲρ τοῦ δαφροστοφοῦς γηραιότερου ποιητοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν, ὁ ἀρχὼν τῶν Ἀθηναίων, ὁ πρῶτος τοῦ Κράτους, ἐπεθύμει ὅπως ἐκ τοῦ μέσου ἀρθῆ πᾶσα αἰτιολόγησις πρὸς προσωποληψίαν, δυναμένην ἵνα ἐκόλλως ἀποδοθῆ πρὸς τινὰς ἐκ τῶν δέκα τῶν ἐκλεγόμενων ὡς δικαστῶν. Ἐντυχῆς περιπτώσις συνέδραμεν εἰς τὴν ἀπόφασιν. Πρὸ ὀλίγου εἶχε καταφθάσει εἰς τὴν πατρίδα του. Κίμων ὁ στρατηγὸς τῶν

Ἀθηναίων συνοδεύομενος παρὰ τῶν ἐνθάδε ὑποστρατήγων του, μετὰ τὴν παρὰ τὸν Εὐρυπίδου τὴν ἡμέραν τῶν Περσῶν, ὅστις ἄμα τῇ ἀφίξει του, ἀνέβη εἰς τὴν σκηνὴν ὅπως προσφέρῃ τὰς συνήθεις σπονδὰς πρὸς τὸν προστάτην τῶν τραγικῶν δραμάτων Διόνυσον. Τότε ὁ ἀρχὼν ἐξελέξατο τοὺς δέκα τοὺς ἀνδρας ὡς δικαστὰς, οἵτινες ἀφ' οὐραδέχθησαν τὴν ἐκλογὴν τῶν, ἔδωκαν τὸν ὄρκον τῆς ἀμεροληψίας, καὶ ἐκίρηνον τὸν Σοφοκλέα νικητὴν τοῦ Αἰσχύλου, ἢ ἀπέφρασις δ' αὐτὴ τοσοῦτῳ μεγαλήτερον ἐπέτολσε κρότον, καθ' ὅσον ἢ ἐκλογὴ αὐτῆ τῶν δικαστῶν ὑπῆρξεν ἔκτακτος, καὶ ὁ νέος διαγωνισμὸς ἀμέσως κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνειν του κατέστησεν ἐκλειπὴν τὴν πρώτην νίκην. Ὁ Αἰσχύλος ἐθεώρησεν ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Ἄνευρωρίζεν μὲν αὐτὸς τὰ πλεονεκτήματα τοῦ Σοφοκλέους δυσκόλως ὅμως εὗρισκεν αὐτὰ ἐκτεθειμένα τοσοῦτον ἐπιτυχῶς καὶ ἐπὶ τὸ τέλειον ἐν τῷ πρώτῳ ἔργῳ τοῦ ἀρχαίου, καὶ μετὰ θλίψεως ἐβλέπεν ἑαυτὸν προσβεβλημένον. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν δὲ παράδοσιν εἶπεν ὅτι ἀγριοὶ τὰς τραγωδίας του εἰς τὸν χρόνον, ὅστις δὲν ἦθελεν ἀρνηθῆ αὐτῷ τὴν προσήκουσαν ἐκτίμησιν, καὶ οὕτως, εἰτε διότι ἐνικήθη παραγνωρισθείσης τῆς τέχνης αὐτοῦ, εἰτε διὰ τὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς του δυσάρεστον εἰς αὐτὸν πορείαν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, ἐπὶ μακρὸν χρόνον μετέβη εἰς Σικελίαν, ἐγκαταλειπὼν ἐκούσιως τὸ στάδιον καὶ τοὺς ἀντιπάλους του.

Ὁ Σοφοκλῆς καὶ ἄλλοι ποιηταὶ, μετὰ τῶν ὁποίων ὕστερον ὑπερῆχεν ὁ Εὐρυπίδης, περιεποιῶντο ἤδη τὸ Ἄττικὸν δράμα, παρακινούμενοι ἐκ τῶν ἀ-

νευφημιῶν συμπαντος τοῦ ἔθνους, ὅπερ συνέτεινεν εἰς τοσοῦτον ἀγῶνα, ὅποσον ἴσως οὐδέποτε ἐπαύειν ὁ κόσμος. Καὶ ὁ μεταστάτης πατὴρ τῆς τραγωδίας ἐπαυῆλθεν ὕστερον ἐπὶ τὴν πατρίδα του, καὶ ἀνερέωσε τὰς ἑαυτοῦ δάφνας ἀναπτύσσων ἐν ὑψίστη τελειότητι τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός του. Κατὰ τὴν πρώτην ὅμως ταύτην νίκην ἐν διαστήματι τριάκοντα περὶ του ἐτῶν ἐλλείπουσιν ἡμῖν ἀκριβέστεραι πληροφορίες περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Σοφοκλέους, γνωσχομέν ὅμως μετ' ἀκούσεως θετικότητος ὅτι συνέλεύχθη μετ' Ἀθηναίως τινὸς Νικοστράτης, ἣτις ἔτεκεν αὐτῷ υἱὸν, κληθέντα Ἰοφῶντα, ὅστις ἐκλήρονόμησε τὴν τραγικὴν μοῦσαν τοῦ πατρός του, καὶ ἴσως ζῶντος ἔτι τούτου διηγωνίσθη πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ βραβείου.

Δεύτερον υἱὸν ἀπέκτησε τὸν Ἀριστωνα ἐκ δευτέρας γυναικὸς, Θεοδώριδος καλουμένης ἐκ Σικωνῶτος καὶ υἱὸς τούτου φέρων τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του, ἐπεδόθη εἰς τὴν δραματικὴν τέχνην, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου αὐτοῦ ἔφερε τὰ ἔργα του εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ οὐχὶ ἀνευ ἐπιτυχίας. Ἐκτὸς τούτων ἀναφέρονται ἕτεροι τρεῖς υἱοὶ τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ, Λεοσθένης, Στέφανος καὶ Μενηλείδης, ἀγροεῖται ὅμως ἐὰν οὗτοι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ γάμου μετὰ τῆς Νικοστράτης ἢ ἐκ τοῦ μετὰ τῆς Θωρίδος.

Ἄλλως τε ὁ βίος αὐτοῦ ἦν ἐντελὴς εὐδαίμων, καὶ συνέπεσε μάλιστα καὶ κατὰ τὴν ἐντυχιστάτην καὶ καλλίστην ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος. Οὐδὲν ἀναφέρεται περὶ μερμηῶν καὶ θλίψεων προξενηθειῶν αὐτῷ ἐξ οἰκιακῶν ἢ δημοσίων σχέσεων ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ἀπιθάνων ἀνεκδότων. Ἀγαπώμενος καὶ σεβόμενος

παρὰ τῶν ἑαυτοῦ συμπολιτῶν δὲν ἠδυνήθη ἢ ἀποφασισθῆναι ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπιζήτησθαι δόξαν ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ ὡς ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐρυπίδης, καίτοι δὲν ἔλειψαν αὐτῷ ὡς ἐκ μέρους ἀγαπῶντων τὴν ἐπίδειξιν βασιλέων ἐπὶ τούτῳ παρακλήσεις, προσπαθούτων ἵνα προσελκύσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς ἑαυτῶν αὐλίας. Τοιαῦτα ἐν εἰρήνῃ διερχομένη ἐπιζήλος εἰμαρμένη ἐνωπιρίζετο καὶ ἐντὸς τῶν ποιητικῶν ἔργων τε.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΤΟ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.

Πλείστοι ἐκ τῶν ἐν Τουρκίᾳ γεννωμένων, διαδοιούντων καὶ μετὰ τῶν Μουσουλμάνων καθ' ἑκάστην ἀναστρεφόμενων ἀγνωστοὶ τὸν μηχανισμόν τοῦ Μουσουλμανικοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλὰ δὲν εἶναι, καθ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀξιόμιμπτον, διότι ἐκτὸς τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν ἐπισημῶν πράξεων εἰς ἃς μεταχειρίζονται τὸ ἐν λόγῳ ἡμερολόγιον, οἱ ἐν Τουρκίᾳ Μουσουλμάνοι ποιοῦνται χρῆσιν ἐν γένει τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ὅπερ ἐστὶ παραδεδομένον ἐν ἀπάσαις ταῖς διευθύνσεσι τοῦ Κράτους ἀπὸ ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν.

Πιστεύομεν λοιπὸν ὅτι ἐξηγήσεις τις ἐπὶ τοῦ μουσουλμανικοῦ ἡμερολογίου καὶ τῶν αἰτίων τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἡμερομηνιῶν τοῦ ἡμερολογίου τούτου καὶ τῶν ἡμερομηνιῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου δὲν συμφωνοῦσι πάντοτε μετὰ τῶν ἡμερῶν τῶν σημειουμένων ἐν τοῖς ἐντύποις μουσουλμανικοῖς ἡμερολογίοις. Τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ λοιποὶ οὔτοι δὲν ἀριθμοῦσιν ὡς πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς εἰμὴ ἐκείνην καθ'

ἢ ἡ ἡμισέληνος τῆς νέας Σελήνης καθίσταται βρατὴ πρὸς αὐτοὺς, ὅπερ συμβαίνει τὴν δευτέραν περίπτου ἡμέραν μετὰ τὴν ἑνωσιν τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

Ἐπιστήμων δὲ τις Γάλλος, πραγματευόμενος περὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων λέγει τὰ ἐπόμενα :

« Ἐν γένει τὸ ζήτημα τοῦτό ἐστι δυσκολώτατον καὶ λίαν περίπλοκον, ἀπαιτοῦν τὴν συνδρομὴν ἀστρονομικῶν καὶ ἡμερολογικῶν γνώσεων, ὥστε πολλοὶ δὲν δύνανται νὰ λύσωσιν αὐτὸ, καὶ περιορίζονται εἰς ὑπολογισμόν ὡς ἑγγιστα ».

Ἐν τῷ μουσουλμανικῷ ἡμερολογίῳ οἱ μῆνες ἀκολουθοῦσι τὴν πορείαν τῆς σελήνης καὶ σύγκεινται ἐξ 29 ἢ 30 ἡμερῶν· τὸ ἔτος ἔχει ἀκριβῶς δώδεκα μῆνας, περιλαμβάνοντας ἑμὸν 354 ἢ 355 ἡμέρας. Ἐκ τούτου δὲ προέρχεται ὥστε τὸ μουσουλμανικὸν ἔτος, καθαρῶς σεληνικόν, ν' ἀρχίζῃ κατὰ 10 ἢ 11 ἡμέρας, πρὸ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους.

Ὁ ἡλιακὸς κύκλος τῶν μουσουλμάνων σύγκειται ἐκ 30 σεληνικῶν ἐτῶν, ἧται 350 μηνῶν ἢ 10,634 ἡμερῶν· ἀλλὰ 360 σεληνικοὶ περίοδοι συγκροτοῦσι 10,634 καὶ 1,168 δεκαχιλιοστημόρια τῆς σεληνικῆς περιόδου. Ἡ δ' ἐπισύρσεσι τῆς διαφορᾶς συντελεῖ ἐπὶ μᾶλλον ὥστε τὸ μουσουλμανικὸν ἔτος σήμερον νὰ προχωρῇ κατὰ ἡμίσειον ἡμέραν ἐπὶ τῆς μέσης κινήσεως τῆς σελήνης.

Εἴπομεν ὅτι τὸ μουσουλμανικὸν ἔτος σύγκηται ὅτε μὲν ἐκ 354, ὅτε δὲ ἐκ 355 ἡμερῶν· τούτων δὲ τὰ μὲν πρῶτα λέγονται κοινὰ, τὰ δὲ δεύτερα ἄρθρα, ἐπανερχονται δὲ τεκτικῶς, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν κατὰ περίοδον 30 ἐτῶν, περιλαμβάνουσαν 19 ἔτη κοινὰ, ὑπὸ τῶν ἀριθμῶν 1, 3, 4, 6, 8, 9, 11, 12, 14, 15, 17, 19, 20, 22, 23, 27, 28, καὶ 30· καὶ 11 ἄρθρα ὑπὸ τῶν ἀριθ-

μῶν 2, 5, 7, 10, 13, 16, 18, 21, 24, 26 καὶ 29.

Διὰ δὲ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος, ὅτε παρεδίξαντο αὐτὸ, ἔλαβον ὡς ἀρχὴν τὴν ἑναρξιν τοῦ μουσουλμανικοῦ, ἀλλὰ μετεχειρίσθησαν τὰς λέξεις τοῦ ἡλιακοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀρχομένου τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου (ἔ. π.), ὡς ἐκ τούτου δὲ ὑφίσταται ἡ μεταξὺ τοῦ Οἰκονομικοῦ καὶ μουσουλμανικοῦ ἔτους διαφορὰ τῆς ἐναρξεως.

Γ. ΠΟΛΙΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

Ο ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΣ ΤΑΦΟΣ

Ἦτο ἡ 17 μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ 1886 ἔτους, ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, καθ' ἣν μεθ' ἑτέρων τριῶν φίλων μετέβημεν εἰς τὸ χωριὸν Π. πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου ἑορτάζοντος. Τὰ ὄρη ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ πυκνῆς χιόνος, τὰ δένδρα ἐκάμπτοντο ὑπὸ τῆ βάρους αὐτῆς καὶ ὀρθῶν ἐφαινότο ὡς πάλλευκος ὄθνη, ἐσπλωμένη ἑναχοῦ διὰ τῶν ἐξεχουσῶν ἐπὶ τῆς ἐπιρρυνίας αὐτῆς θάμνων καὶ δεινυλλίων.

Κεκλεισμένοι ἐν τινι δωματίῳ, πλησίον πυρῶς, οὐτινος αἱ φαιδραὶ φλόγες ἐσπινθηροβόλουν παρετηρωμένον τὴν ἡμεροῦσαν φύσιν διὰ τῶν θυρίδων τοῦ δωματίου. Ὅμιλοι κορῶν διεσχιζόντων τὸν αἰθέρα κράζοντες, πτηνὰ χρυσοπτερά, ἐζήτουν ἐπὶ τῶν χιόνων κόκκους τινὰς ἀπολειφθέντας ἴσως ἀπὸ τῆς προτεραίας καὶ οἱ σπορογίται, τὰ αὐθάδη ταῦτα πτηνὰ, κατέφευγον ὑπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, ἐνῶ που καὶ που διαβάτης χωρὶς με ἐσπευσμένα βήματα ἐφαινετο διερχόμενος, ἐκ δὲ τῶν καπνοδόχων τῶν οἰκιῶν ἀνήρχοντο καπνοὶ ἐλικοειδῶς πρὸς τὸ ἄπειρον.

Ἡ οἰκοδέσποινα, γυνὴ μεσήλιξ, μᾶς διηγεῖτο μετὰ παιᾶς τινος χάριτος διάφορα τοῦ χω-

ρίου συμβεβηκότα, βλέπουσα δὲ ὅτι τὴν ἡγορώμεθα περιέργως, ὄλοιν ἐξηκολούθει περπερευμένη ἄρρητ' ἀθέμιτα.

Μεταξὺ ὄλων τότε, λαβὼν τὸν λόγον ἐγώ, τὴν ἡρώτησα τί σημαίνει, εἰς μέγας σταυρὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ βρύων καὶ πετερίδων, τὸν ὀπιτοῦν εἶδομεν μεμονωμένον ἐν τινι ἐγκαταλελειμμένῳ, ὡς μᾶς ἐφάνη, κοιμητηρίῳ, παρὰ τὴν ρίζαν μιᾶς πλατάνου.

— ὦ ! ὁ σταυρὸς ἐκεῖνος παιδί μου, εἶναι ἑλκκληροῦ ἱστορία, τὴν ὀπιάν ὁ πατήρ μου, ὁ μακαρίτης, ἐνθυμεῖτο τόσον καλῶς καὶ ἐγνώρισεν ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι κοιμῶνται ὑπὸ τὸν τάφον.

— Εἶνε λοιπὸν πολλοὶ ἀνθρώποι τεθαμμένοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ;

— Δύω.

— Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐνεταφιάσθησαν ἑμὸν δύο ὑπάρξεις ;

— Εἶναι ὀλίγον μακρὰ ἡ διήγησις.

— Εἰπέτέ μας, σὺς παρακαλῶ, αὐτήν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ δὲν ἐπόθει ἄλλο, ἢ νὰ διηγήσῃ — Ἐμφυτον τοῦτο ἐλάττωμα τοῦ ὄρατου φύλου. — Ἐρριψεν εἰς τὴν ἐστίαν μίαν δέμητην κλώνων ἐλάτης, ἐκάθησεν ἀντικρὺ ἡμῶν καὶ ἤρξατο ὡδε :

— Πρὸ ἐξήκοντα χρόνων, ὁ πατήρ μου, ὁ ὅποτος ἦτο τότε παιδίον ἀκόμη, εἶχεν ὑπ' ἐνοίκιον μίαν ἑπαυλιν, ἀνήκουσαν εἰς ἕνα γέροντα καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρον. Οὗτος ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχνός, με ὄψιν χαλυβδίνην καὶ ὀφθαλμοὺς ζωηρούς. Ὁ γεωπόνος οὗτος οὐδένα κληρονόμον εἶχε, ἢ ἕνα μόνον ἀνεψιόν, κακῆς διαγωγῆς ὑποκείμενον, ὁ ὅποτος κατώκει εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἀσώτως τὸν βίον αὐτοῦ ἐκ δαπανῶν.

Ὁ γέρω Μαθιῶς — οὕτως ὀνομάζετο ὁ γέρον — δυσχεροῦς ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνεψιοῦ του, τὸν ἠπειλήσε ὅτι θὰ τὸν ἀπεκλήρωνε, ἀφῆνων ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὁ Γεώργιος πληροφορηθεὶς τὰς προθέσεις τοῦ θεοῦ, γύχετο ἵνα τὸν ἴδῃ ἀποθνήσκοντα πρὶν

προφθάζη νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην του. Ἄκασισχίντως διέθιξε ταῦτα πρὸς μέγα σκάνδαλον ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον καὶ ἠγόπων τὸν γέροντα Μαθιῶ. Ἡ εὐχὴ τοῦ Γεωργίου ἐξεπληρώθη. Μίαν πρωΐαν ὁ γέροντα εὐρέθη νεκρὸς ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Οἱ κάτοικοι ὅλοι τοῦ χωρίου παρέστησαν εἰς τὴν κηδείαν του, μεθ' ἣν ἐρευνήσαντες καὶ οὐδὲν εὐρόντες, προσεκέλευσαν ἐκ τῆς πρωτεύουσας τὸν ἀνεψιὸν, ὅστις ἀφίκετο εἰς τὸ χωρίον μετὰ τινος ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος, Ἄμα ὁ Γεώργιος ἐγένετο κύριος τῆς κληρονομίας, ἐνεκατέστη εἰς τὴν ἐκπολιν, ὅπου μετακλήσατο καὶ τινος τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ φίλων του, οὐχὶ κατωτέρου; αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἠθικὸν μέρος. Ἐνοεῖτε, — μᾶς λέγει ἡ γυνὴ — ὅτι καὶ γυναῖκες ἐκ τῆς ἐπαύλειος δὲν ἔλειπον, ἡμέραν δὲ καὶ νύκτα ἐμέθουν καὶ παρεδίδοντο εἰς ἀκατανόμαστα ὄργια.

Ὁ αἰσχρὸς οὗτος βίος διήρκει ἀπὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἡ περιουσία τοῦ γέροντα Μαθιῶ εἶχε κατὰ τὸ ἥμισυ καταβρωχθῆ. Ὁ Γεώργιος δὲν εἶχε κατὰ νῦν οὐδὲ ἐν μνημόσυνον νὰ κἀμῃ κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ θεοῦ του· τοῦτο ὤφειλον νὰ τὸ πράξωσιν οἱ γείτονες, ἀλλὰ καὶ τοῦτου γενομένου, οὐδόλως ἔκρινε καλὸν ἵνα παραστή ἐν τῇ τελετῇ. ἀπ' ἐναντίας ἀπεφάσιτε νὰ διασκεδάσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλειότερον τοῦ συνήθους.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ Δ' ΗΓΗΜΜΑ.

Τινὲς νυμφεύονται καὶ ὁ κόσμος λέγει ὅτι πράττουσι καλῶς, ἕτεροι δὲ δὲν νυμφεύονται καὶ τότε ὁ κόσμος ἀξιοῖ ὅτι πράττουσιν ἐπικαλλίων. Κατατάσσομαι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τελευταίων τούτων, οὐχὶ ἐξ ἔρωτος

πρὸς τὸ ἐπικαλλίων, διότι ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἦρ κόμην καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέτριον, ἀλλ' ἀπλῶς διότι ἡ πίστις, ἡ ἰσχυρὰ αὕτη συζυγική πίστις, ἡ τίσον παρὰ τινα ζωηρὰ καὶ ἀνθρώστα, μοὶ ἐλλείπει ἐξ ὀλοκλήρου. Δὲν εἶμαι ὅμως καὶ σκεπτικὸς, ὦ! ὄχι. Δὲν ἐζήτησα παρὰ νὰ ἀγαπήσω καὶ ἠγάπησα παρὰ βλάβος, τρυφερῶς, ὡς πᾶς τις ἐν τῷ κόσμῳ; Ἰδοὺ τῶς ἀντημεσίθη.

Ἡμέραν τινα, ἡμέραν ἀποραδά, ἐκ γραμματέως προσθείας ἐν Βιέννῃ, διαρίσθην τσι οὗτος ἐν Λαοδίνῳ δι' αὐτοκαλούμενόν τινα προβασμὸν, ὅστις οὐδόλως μοὶ ἤρεσε. Πλὴν ἐπειδὴ εἶχον ἀνάγκην τῆς θέσεώς μου, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ μετὰ μεγάλην λύπην εἰς τὴν βιχιλωδὴ χώραν. Μάλιστα, ἐκίνησα μετὰ μεγάλην μου λύπην, διότι ἄφινον ἐν Βιέννῃ τὴν ὠραίαν μου μνηστῆν, ἐκείνην δι' ἣν ὠνευρευμένη θέσιν ἀνωτέρων.

Ὡς πρὸς ὄρκους καὶ ὑποσχέσεις, ἐποιήσαμεν περισσοτέρους ἢ ἕσους ὁ κόσμος ἀφ' ὅτου εἶνε κόσμος, καὶ μάλιστα μετὰ περισσοτέρας πεποιθήσεως, διότι ἄλλως τε δὲν προῦκειτο ἡ περὶ ἀπουσίας μόνον ἐξ μηνῶν, μεθ' οὗς ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψω καὶ πάλιν ἐν Βιέννῃ, ὅπως νυμφευθῶ.

Ἐξ μηνες παρέρχονται οὕτω ταχέως, ὥστε ἀνεχώρησα περίλυπος μὲν, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐλπίδα μειδιώσαν μοι... καὶ περιέμενον...

Ἐνῶ πρωΐαν τινα χειμερινὴν ἐρρέμβαζον ἐν τῇ γραφείῳ μου ὑποτονθορίζων τὸ:

«Σὲν φύλλο κίτρινο καὶ μαραμμένο»...

Βλέπω εἰσερχόμενον τὸν παιδικόν μου φίλον, τὸν ἐξάδελφον τῆς μνηστῆς μου. Ἦν τότε κατατεταραγμένος, τότε συγκεινημένος, ἐνὶ λόγῳ τότε καλῶς ἐπροσωποποιεῖ τὴν εἰκόνα τῆς κακῆς εἰδήσεως, ὥστε ὠθούμενος ὑπὸ σκληροῦ προαισθημάτων ἀνέκραξα ἔντρομος:

— Τί ἔχεις, πρὸς Θεοῦ! τί ἔχεις λοιπόν; βμίλησαν!

— Καρδιά, Γουλιέλμος, θάρρος! μοὶ ἀπεκρίθη τείνων μοὶ ἐπιστολὴν τινα.

Ἡ Ἐλσα ἡ ὠραία μου μνηστῆ, τὸ δνεῖρον τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐτυχίας μου, ἐνυμφεύετο... σάκκοι χρυσοῦ. Ὅσω ἀπλᾶ, νόμιμα ἢ φιλοδόξᾳ εἰσι τὰ ὄνειρα καὶ σχέδιάσας, ἡ ὀλιβριος τύχη ἐνόησε μεταβάλλει αὐτὰς εἰς πικρὰς ἀπαγοητεύσεις.

Τὸ δυστύχημα εἶνε ἀσήμιαντον: καὶ αἱ μᾶλλον εὐκίσθηται καρδία ἐσκληρύνθησαν σήμερον ὡς πρὸς τὰς σκληρὰς ταῦτας ἀπαγοητεύσεις, ὡς πρὸς τὰς ἀπελπιστικὰς ταῦτας σκηνάς, αἵτινες οὐδὲν πλέον τὸ νεωτερίζον περιέχουσι.

Παρέρχομαι λοιπὸν ταχέως τὸ λυπηρὸν τοῦτο παρελθόν, τὴν μισανθρωπίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν κόσμον φρίκην μου, τὴν πρὸς πάσας ἀνεξαίρετως τὰς γυναῖκας ἀπέχθειάν μου, ἧς αἰτία εἶνε ἡ ὑποκρισία των, ἡ ἀστασία των, τὸ ψευδὲς τοῦ αἰωνίου ἀπατηλοῦ μειδιάματος των, καὶ ἀρκενοῦμαι εἰς τὸ μᾶλλον περιέργον περιστατικὸν τοῦ βίου μου.

Πολὺν μετὰ τὸ καταπλήξαν με δυστύχημα χρόνον ἐσύρθη μᾶλλον ἢ παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἐλσας εἰς τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ Μαρδιγὰς διδόμενον χορόν.

Οἱ ἱματισμοὶ ἦσαν μεγαλοπρεπέστατοι, οἱ μαργαρίται καὶ οἱ ἀδάμαντες ἐσπινθήριζον ἐπὶ τῶν λευκῶν ὤμων, ἡ θεὰ ἐν γένει ἦτο μαγευτικωτάτη. Κυριεῖθεις ὑπὸ τῆς γενικῆς ζωηρότητος ἔνευσα πρὸς κυρίαν ἐρυθροῦν ἐξ ἀπλαξίου ἱματισμὸν φέρουσαν, καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς ἔνεκα τῆς προσωποδοφίας ἐπιτροπομένης ἐλευθερίας, προσεκάλεσα αὐτὴν νὰ χορεύσωμεν.

Ἐθάλοισεν ὡς θεὰ ἀνεύρισκον ἐν τῇ εὐκαμψίᾳ ἐν τοῖς ἐπιχαρίτοις κινήμασι, ἐν τῇ υπερηφάνῳ στάσει, ἐν αὐτῷ τῷ τόνῳ τῆς

φωνῆς τῆς τσαούτην πρὸς τὴν Βιενναία μου βμακότητα, ὥστε ἐρρίγησα καὶ δὲν ἐτόλμησα πλέον οὔτε λέξιν νὰ προσέρω ἐκ φόβου μὴ διαλύτω τὴν γοητείαν.

Ἡσθονόμην ὅτι ἀνέζων ἐν τῷ παρελθόντι τούτῳ, τῷ τοσοῦτον ἀπέχοντι, ἀλλ' ἐν τῇ μνήμῃ ζωηρῶ καὶ πάντοτε προτραπῆ. Ἐχόμενον μηχανικῶς ὡς ὄνειρον, ἔρμαιον εἶδους παραλήρου πλήρους γοητείας ἄμα καὶ θλίψεως.

Τέλος ἡ ὠρα τοῦ δείπνου ἐσήμερι καὶ ἐπῆλθεν ἡ ὠρισμένη στιγμή καθ' ἣν πᾶσι αἱ προσωπίδες ὤφειλον νὰ πέσωσι. Παρέσυρα τὴν χορευτρίαν μου πρὸς τὰ παρὰ τὸ ὑπερφρον κείμενα θεωρεῖα καὶ τῇ ἐζήτησα τὴν χάριν νὰ μ' ἀξίση ὅπως πρώτος θαυμάσω τὸ πρόσωπόν της. Ἡρνήθη ἐπιμόμως βεβαιόσα με ὅτι εὐθὺς ὡς ἡ προσωπίς ἤθελε πέσει καὶ αὐτὴ ἤθελεν ἐκλείψει ὡς φάντασμα. Ὀλίγην δούς σπουδαιότητα εἰς τὴν φαντασιώδη ταύτην ἀπάντησιν ἐξακολούθησα καθικετεύων αὐτὴν καὶ ἔμαθον ὅτι ὠνομάζετο Ἐλσα.

Ἐλσα! δὲν εἶδον, δὲν ἤκουσα εἰμὴ τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄνομα, ὅπερ ἐν τῷ ἄμα με κατέστησε παράφρονα, καὶ ὑποχωρῶν εἰς ἀκαταμάχητον, ἀγρίαν, ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἴδω, ἀπέσπασα τὴν τὸ πρόσωπόν της κρύπτουσαν προσωπίδα.

Ἡ ὠρὰ καὶ γλυκεῖα τῆς Ἐλσας φυσιογνωμία μοὶ ἐφάνη τότε ἐρρίθηται ἀμείως νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν τότε ἀγαπωμένην ταύτην γυναῖκα... καὶ δὲν ἐσφιγξα ἡ τὸ κενόν. Ἡ προσφιλὴς ὄπτασία μόλις φανεῖσα ἠφανίσθη ὡς νέφος καπνοῦ. Ἐπείσα κατάπληκτος.

Τῇ ἐπιούσῃ οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγην εὐρεθείς ἐν τῇ κλίνῃ μου ὀμίχλη πυκνὴ ἐσκότιζε τὴν διάνοιάν μου καὶ μετὰ μεγάλου κόπου ἠδυνάμην νὰ περισυλλέξω τα συμβάντα τῆς προτεραίας. Ἐκάλεσα τὸν ὑπρέτην, ὅπως

βεβαιωθῶ μήτοι ἴμην παίρνιον φρικώδους
δνεΐρου.

Οὗτος μὲν ἔπεινε τηλεγράφημα, ὅπερ ἴ-
νοΐα τρέμων.

Ἡ Ἔλσα εἶχεν ἀποθάνει τὴν προτεραίαν,
ταρεῖσα ὑπὸ τὰ ἐρείπια οἰκίας ἐγκαταλελει-
μένης καὶ ἐτοιμορρόπου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐ-
πέστρεφεν ἐκ γορῶ.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΣΙΤΟΥ

Καὶ ἄλλοτε εἰχομεν γράψει τινα περὶ
Καφῆ, ἐν ταῖς στείλαις τοῦ Λογίου Ἑρμοῦ
ἤδη ποραθέτομεν καὶ ὄλλα τινα περὶ
σίτου, προτιθέμεθα δὲ ἀναλυτικώτερον νὰ
ἐνδιετριψώμεν περὶ τοῦ πολυτίμου τού-
του φυτοῦ καὶ νὰ ἐξετάσωμεν τὰ διάφο-
ρα αὐτοῦ εἶδη θέλομεν δὲ προσπαθήσει
νὰ μεταδώσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν,
ὅσοι οἶον τε θετικὰς καὶ ἀκριβεῖς πληρο-
φορίας αἰτινες ἀπόρροιαί εἰσι τῶν μελε-
τῶν ἡμῶν καὶ ὄσων ἐκ διαφορῶν συγ-
γραμμάτων ἠρῖσθημεν.

Πλεῖσταί οἱ εἰσι αἱ ὑπὸ τῶν μᾶλλον
φημιζομένων ρωπόρων καὶ φυτολόγων
γενόμεναι ἔρευναι περὶ τῆς πατρίδος τοῦ
πολυτίμου τούτου φυτοῦ ἐν τοῦτοις παρὰ
πάντων καὶ ἐτι ἀγνοεῖται.

Ὁ σίτος ἀτέκαθεν ἐθεωρήθη ὡς τὸ
σπουδαιότερον φυτόν ἢ ἐξετάσις τῶν
σταχύων καὶ τῶν κόκκων τοῦ σίτου τῶν
ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς μηνεμοῖς εὕρισκο-
μένων, οἱ εἰς τὸν πυθμένα τῶν λιμνῶν
τῆς Ἑλβετίας ἐξηνθρακωμένοι κόκκοι τὰ

ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτήτων Ἑλλήν. μηνεμοῖων
καὶ νομισμάτων ἀπαιτούμενα σχήματα
τοῦ σίτου διδάσκουσι ἡμῖν τὴν μεγάλην
ποικίλλαν ἣτις ἐπεκράτει ἐκ παλαιότη-
του εἰς τὰς παραλλογὰς τοῦ σίτου.

Ὁ Σίτος ἐκ τοῦ σιτεῦ (διδῶ τροφήν)
εἶναι τροφή παραγομένη ἐκ τοῦ σπαρ-
τοῦ σιτοιειδοῦς φυτοῦ ἐπετείου τῆς οἰκο-
γενείας τῶν ἀγροστοειδῶν. Ἡ σπορὰ
αὐτῶν κατὰ τὰ διάφορα κλίματα δια-
φόρως καὶ καθ' ὄρισμένας ἐποχὰς ἐνεργ-
γᾶται πάντα δὲ τὰ ἄλλα τοῦδε γνωστὰ
εἶδη τοῦ σίτου μετὰ τῶν ποικιλιῶν αὐ-
τῶν διηρέθησαν εἰς Σίτους φθινοπωρινῆς
σπορᾶς καὶ εἰς Σίτους ἐαρινῆς ἐποχῆς τού-
των οἱ μὲν πρῶτοι εἰσι μακροτέρας βλα-
στικῆς διαρκείας, παρέχουσι ἐν τῇ βλα-
στῆσει αὐτῶν βεβαιότερας ἐλπίδας ἐπι-
τυχίας καὶ εἰσι οἱ συνηθέστεροι τῶν παρ'
ἡμῖν σπειρομένων κατὰ τὸ φθινόπωρον,
οἱ δὲ δεύτεροι κοινῶς καλούμενοι ὀψιμέ-
σιτοι, διμηνοὶ σπειροῦνται τὸ ἔαρ καὶ εἰσι
βραχυτέρας βλαστικῆς διαρκείας διότι
ἐν διαστήματι δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς πρω-
τῆς τῶν ἑαυτῶν σπερμάτων βλαστή-
σεως, βλαστάνουσι καὶ καρποφοροῦσιν
δυνάμεθα πρὸς τοῦτοις νὰ διαιρέσωμεν
ταύτας τὰς παραλλογὰς εἰς σίτους μὲ
κόκκους γυμνοὺς ὡς οἱ κόκκοι ἀποχωρί-
ζονται τοῦ Ἑλύτρου καὶ εἰς σίτους μὲ
κόκκους πολυενδεδυμένους. Ἐκ τούτων πάλιν
οἱ μὲν σίτοι γυμνοὶ ἀποτελοῦσι:

α. Τοὺς μὲ ἀπαλοὺς κόκκους σίτους οἰτι-
νες συντριβονται εἰς τοὺς ὀδόντας καὶ πα-
ρέχουσι περισσοτέραν ποσότητα ἀλεύ-
ρου.

β. Τοὺς μὲ σκληροὺς κόκκους σίτους οἰ-
τινες συντριβονται δυσκόλως ὑπὸ τοῦ
ὀδόντας καὶ εἶναι κερατώδεις.

Οἱ δὲ σίτοι πολυενδυμένοι ἀποτελοῦσι:
α. ἀδρόκοκκους σίτους (χωρὶς γένειοι)
β. τοὺς μὲ ἀθερωτὰς στάχυας σίτους.
γ. τοὺς ρουσκωμένους σίτους.

Ἐν Ἑλλάδι δὲ διακρίνουσι διαφοροὺς
σίτους γνωστοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄρνασῆ,
Μαυραγάνι, Βλαχασίταρον, Ντιβέτσι, Κουρ-
κίβι καὶ Κροκοδειλοσίταρον πάντες διαφο-
ρου παραγωγικῆς δυνάμεως ὄντες, εὐδο-
κιμοῦσιν ὑπὸ τὸ εὐκραεῖς τῆς Ἑλλάδος
κλίμα καὶ εἰς γαλας πεδινὰς, ἐκτὸς τοῦ
Βλαχουσιταρίου εὐδοκιμοῦντος εἰς ὄρει-
νὰς γαλας.

Κριώτερα εἶδη τοῦ σίτου διακρίνομεν
τὰ ἐξῆς ὁκτώ:

- 1 Σίτος ὁ χειμερινὸς
- 2 » ὁ θερινὸς
- 3 » ὁ Οἰδαλέος
- 4 » ὁ Σκληρὸς
- 5 » ὁ Πολωνικὸς
- 6 » ὁ Ἀμνλώδης
- 7 » ὁ Ζεόπρος
- 8 » ὁ Μονόκοκκος.

ΚΑΛΙΠΡΕΪΑ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ.

Ὁ σίτος εὐδοκίμει εἰς πᾶσαν μᾶλλον ἢ
ἕτερον συγγενικὴν γῆν εἰς ἣν καλῶς πεσὸν
τὸ ἑαυτοῦ σπέρμα καλῶς ἐκφύεται, οὐδό-
λως δὲ προκόπτει εἰς γαλας ξηρὰς καὶ
ψαμμώδεις, Σπείρομεν διὰ τοῦτο ἄφρον
προηγουμένως ὁ ἄγρος καθαρισθῆ ἐκ
τῶν ἀγρίων χόρτων καὶ παρεσκευασθῆ
ἐπαρκεῖς διὰ τῶν ἀρότρων μετα τὸ πέρας
τῶν ὀπείων διαιροῦμεν τοῦτον εἰς κανο-
νικὰ τμήματα (πρασίς).

Ὁ σίτος φοβεῖται ἐκ διαφορῶν φυτῶν
βλαβερῶν εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ ποι-
ότητα αὐτοῦ ἄσποδος δὲ ἐχθρὸς αὐτοῦ
εἶναι τὸ σκύλιμον (ἀγριαγκινάρα) ἕτερα
δὲ φυτὰ ὡς οἱ σπόροι ἀναμυγνόμενοι μὲ
τοὺς κόκκους ὑποβιάζουσι τὴν ἀξίαν αὐ-

τῶν εἰσὶ: ἢ μεθυστικὴ αἴρα τὸ μελάνθιον
καὶ τὸ μελάμπυρον.

Ἐκτὸς τούτων ὁ σίτος ὑπόκειται καὶ
εἰς πολλὰς ἀσθενείας τὰς ἐξῆς:

Τὴν τυρῆσθνα, ἀσθένειαν προερχομένη ἐξ
εἰδους τινοῦ μύκητος ὅπερ ἀναπτύσσεται
ἐντὶς τοῦ σίτου καὶ ὅστις παράγει ὑπο-
μέλινα κομπορτὸν ἀηδὴ ὄσμην διαδίδου-
σα πρὸς προφύλαξιν ἐκ τῆς ἀσθενείας
ταύτης ἀσθεστῶνονσι τὸν σπορὸν πρὸ
τῆς σπορᾶς.

Τὸ Μυρζόκολον ἀσθένεια ὁμοία τῇ πρῶ-
τῇ, τὴν Ἑρυσίθην (Κοινῶς Καψούρα, Κα-
πιὰ, Καρβούνισμα) ἣτις παράγεται ἐπὶ
τοῦ φύλλου τοῦ στελέχους καὶ τοῦ στά-
χυος κατὰ τὴν βλάστησιν τοῦ φυτοῦ πρὶν
μὲν ὑπὸ κοκκίνων, βραδύτερον δὲ ὑπὸ με-
λανῶν κηλίδων. Οἱ προσβεβλημένοι δὲ
ὀπὸ τῆς ἀσθενείας ταύτης κόκκοι εἶναι
μικροὶ, ἰσχοὶ καὶ ὀλιγάριθμοι, ἢ Ἑρυσί-
θη προσβάλλει πρὸ πάντων τοὺς βραδέως
αὐξανόμενους σίτους ὡς καὶ τοὺς εἰς
ὄγρα καὶ ἐλώδη μέρη παραγομένους.
Ἔστι δὲ Ἑρυσίθη κατὰ τὸν θεόφραστον.

«Σῆψις τοῦ ὑψισταμένου ὕγρου, διὸ
πολὺ μὲν ἰσχυρὸς οὐ γίνεται, καταπλύ-
νεται γάρ· ἐὰν δὲ ψεκάδες καὶ δρόσοι
πλείους γένωνται, καὶ ὁ ἥλιος ἐπιλάβῃ
καὶ ἄπτοια τότε σήπεται. Διὸ καὶ ἐν
τοῖς ἐντοῖς καὶ μετέωροις ἤτερον, ἐν δὲ
τοῖς κοίλοις καὶ δροσοδόλοις μᾶλλον
θεοφρ. ΦΑ. ΑΑ. 3,23.»

Ὁ σίτος προσβάλλεται καὶ ὑπὸ πολ-
λῶν ζῶων ὡς ἐπιβλαβέστερος ἐχθρὸς
εἶναι ἢ Τρῶξ, ἐντομον χρώματος
μελανοῦ ἐπιφοβὸς διὰ τὴν ἐν σχήματι ἐ-
πιμήκους ῥύμφην αὐτῆς. Εἰς ἕνα κόκ-
κον εὕρισκεται πάντοτε μία μόνη ῥύμφη
ἣτις ἀναπτύσσεται ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀ-
λεύρου δι' οὐ τρέφεται, ἅμα δ' ἀποκτῆσθαι

τὸ ἀπαιτούμενον αὐτοῦ μέγεθος μένει ἐν-
τός τῶν κόκκων ἐνθα μεταμορφοῦται με-
τὰ 8 δὲ ἢ 10 μῆρας διαπερᾶ τὸ ἐντομον
τὸ δέρμα τοῦ σίτου καὶ λαμβάνει τὸ τε-
λευτατον αὐτοῦ σχῆμα. Κατὰ τὸν καιρὸν
τῆς ὠοτοκίας ἡ θηλεὴ τρώξ ἐμποιεῖ εἰς
τὸν κόκκον δειγμα ἐν ᾧ ἐγαποθεῖται ὡδὴ
τι ἐξ οὗ παράγεται ἡ ρύμφη, ἣτις πρέ-
φεται πρὸς βλάβην τοῦ κόκκου.

Τὸ καλλίτερον προφυλακτικὸν μέσον
εἶναι νὰ ἀνακενήσωμεν συγχράκις τοῦ σί-
του.

ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ ΣΙΤΟΥ.

Οἱ σιτέμποροι ὀφείλουσι πρὸς ἐπιτι-
χίαν τοῦ ἐμπορίου τῶν σιτηρῶν νὰ δέ-
γναι νὰ διακρίνωσι διὰ τῆς χειρὸς τὴν
ποιότητα τοῦ σίτου καὶ νὰ προσδιορί-
ζωσι τὸ βάρος αὐτοῦ. Ὁ σίτος πρέπει νὰ
εἶναι ξηρὸς, μεστός, γεύσεως γλυκαλοῦ-
σης ἀνευ ὀσμῆς μούχλας (εὐρωτιάσεως)
ἀπηλλαγμένος κοριοῦ τοῦ ξένων οὐσῶν
καὶ ἀτόμων.

Ὁ πολυπεύρος σιτέμπορος δύναται ἄμα
θέσῃ τὴν χεῖρα του ἐντὸς σάκκου ἢ δελ-
ματος σίτου νὰ προσδιορίσῃ τὸ βάρος
αὐτοῦ.

Οἱ Ὀλλανδοὶ πρῶτοι μετεχειρίσθησαν
εἶδος πλαστιγγῶς δι' ἧς σταθμιζομένης
μικρᾶς ποσότητος σίτου, προσδιορίζεται
τὸ ἀκριβὲς βάρος αὐτοῦ.

Ὁσμὴ καὶ γεῦσις. Ἡ ὄσμῃ καὶ γεῦσις
τοῦ σίτου ἐν ἡγῆ καταστάσει δὲν εἶναι
καθαρῶς ἐμφαντικαὶ ἀλλ' ὅπουται στοι-
χεῖα τινὰ ἀλλοιώσεως φανερωθῶσι, ἢ
ὄσμῃ γίνεται γραιώδης καὶ ὁ σίτος ἀπο-
κτᾶ γεῦσιν ὀρμικίαν.

Ἐμπορικῶς οἱ σίτοι κατατάσσονται
εἰς σίτους ἐκλογῆς καὶ εἰς σίτους πρώτης
δευτέρας καὶ τρίτης ποιότητος.

ΣΙΤΟΦΟΡΑΙ ΧΩΡΑΙ

Ὁ σίτος παράγεται εἰς τὰς εὐχρότους
χώρας. Οὕτω αἱ κυριώτεραι σιτοφόροι
χώραι εἰσὶ αἱ κατωτέρω σημειούμεναι
κατὰ τὴν τάξιν τῆς σπουδαιότητος τῆς
μεσαίας ἐνιαυσίου αὐτῶν παραγωγῆς.

Ἠνωμένα

Πολ. Ἀμερικ.	130	ἑκατομ.	ἑκατόλιτρα
Γαλλία	100	»	»
Ρωσία	80	»	»
Γερμανία	44	»	»
Ἰσπανία	47	»	»
Ἰταλία	39	»	»
Ἀυστρία	37	»	»
Μ. Βρετανία	37	»	»
Ρωμανία	12	»	»
Βέλγιον	9	»	»
Ἀλγέριον	12	»	»
Καναδά	8 1/2	»	»
Ἀυστραλία	6	»	»
Αἴγυπτος	6	»	»
Πορτογαλλία	3	»	»
Κάτω Χῶραι	2	»	»
Σκανδιν. Χῶραι	2	»	»
Ἑλλάς	2	»	»
Σερβία	1 1/2	»	»
Ἑλβετία	1	»	»
Ἀάφοροι Χῶραι	5	»	»

Ἐν ὅλῳ 573 ἑκατ. ἑκατόλιτρα

Ἐν δὲ Τουρκίᾳ εἶναι δύσκολον νὰ ὀ-
ρίσωμεν τὸ ποσὸν τῶν παραγομένων
δημητριακῶν καρπῶν ἐνεκα ἐλλείψεως
στατιστικῆς, ἢ καθ' αὐτὸ παραγωγῆει-
ναι ὁ ἀραβόσιτος καλλιερνούμενος εἰς
ὅλας τὰς πεδιάδας, ἰδίως δὲ ἐν Βουλγα-
ρία, Θεσσαλίᾳ καὶ Θράκῃ. Ὁ ἀραβόσιτος
μετὰ τοῦ ὀρυζίου ἀποτελοῦσι τὴν καθ'
αὐτὸ τροφήν τῶν κατοίκων· ὁ σίτος καλ-
λιεργεῖται ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ.

Οἱ δημητριακοὶ καρποὶ τῆς Τουρκίας
εἰσάγονται διὰ τῶν λιμένων Κιοντεντζέ
καὶ Βάρης ἐν Βουλγαρίᾳ, Ραιδεστοῦ,
Καλλιπόλεως, Πέργου, Αἰθου ἐν Θράκῃ
Θεσσαλονικῆς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τῶν Ἀ-
σιατικῶν χωρῶν τῆς Μαίης θαλάσσης,
Τραπεζοῦντος, Κερασσοῦντος, Σαμψου-
ντος καὶ Σινώπης· καὶ Τριπόλεως, Σμύρ-
νης, Βηρυτοῦ, καὶ Ἰόπτης.

I. Δ. X.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν ἐντόμων σειρά δὲν ὑ-
πάρχει κανὲν, τοῦ ὅποιου ἡ ἱστορία νὰ παρ-
ιστάνῃ τσαυτὰ πράγματα ἐξάσις, ἔσα ἢ
τῶν μελισσῶν. Κατὰ λόγον βιομηχανίας τὰ
ἐντομα ταῦτα εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῆς τοῦ
Δημιουργοῦ παντοδυναμίας· καὶ ὁ ἄνθρωπος
αὐτός, ὅσον υπερέβηκεν διὰ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ
προτερήματα, ταπεινοῦται τῶν τῶν
βλέπῃ ἐνδὸν τῆς κυψέλης. Ἄς παύσωμεν ἐκ-
θαμβούμενοι περὶ τῆς παραδόξου φωλεᾶς τοῦ
Κάστωρος, περὶ τῆς ἀγγίνοος οἰκοδομῆς τῆς
φωλεᾶς πτηνῶν τινῶν· ὅλα ταῦτα λησμο-
νοῦνται ἔταν βλέπῃ τις τὰ ἔργα τῆς μελί-
σσης. Διότι ζῶον τὸ ὅποιον ἀκρεῖναι σχεδὸν
τὴν ἔρασιν, τοῦ ὅποιου ὁ ὄργανισμὸς προσβαλ-
λόμενος πρὸς τὰ ὄντα τῶν ἀνωτέρων τάξεων,
εἶναι ὅσον ἀτελής, συνέχεται εἰς κοινωνίαν
ἵνα καταστήσῃ πόλιν, καὶ κυβερνηθῇ ἐν αὐ-
τῇ διὰ νόμων ἀναλλοιώτων, καὶ ζῆσι εἰς ἄρ-
μονίαν, τὴν ὅποιαν οὔτε υπερβολικὸς πληθυ-
σμὸς, οὔτε ἡ διαφθορὰ ἡθῶν καὶ χαρακτῆρων
τῶν ἀτόμων, ἐξ ὧν σύγκειται, δύναται ν' ἀλ-
λοιώσῃ! Διότι τὸ κατ' ἐπιφάνειαν ὅσον ἐντε-
λὲς ἐντομον, ἐργάζεται ἀακόπως, ἵνα συνά-
ξῃ ἀτομηδὸν τὰς ὕλας τῆς οἰκότητός του, ζυ-

μῶναι, καὶ διαθέτῃ αὐτὰς τοσοῦτον ἐντέχνως,
ἀνεγείρῃ ἐκεῖνα τὰ θαυμάσια κτίρια, τῶν ὀ-
ποιῶν ἢ ἀρχιτεκτονικῇ ὑπῆρξε τὸ ἀντικεί-
μενον τῆς τῶν μεγαλητέρων γεωμετρῶν με-
λέτης, συλλέγει μετὰ πολλοῦ μόχθου τὸ τό-
σον εὐχάριστον ὑγρὸν, αὐτὸ τὸ νέκταρ, τὸ
λεγόμενον μέλι· καὶ ἡ ψυχὴ σας δὲν θέλει
τάχα ἐκπλαγῆ! δὲν θέλετε τάχα εὐρεθῆ εἰς
κατάνυξιν Ἡ μέλισσα εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ.
Ἐὰν δ' ἐργάζεται μετὰ τοσοῦτου ζήλου, τοῦ-
το πράττει ὄχι ὅσον διὰ τὴν συντήρησιν τῆς
ἀσθενοῦς υπάρξεως αὐτῆς, ὅσον διὰ τὴν τῶν
ὁμοίων τῆς καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων.
Ἄνεδεχθη παρὰ τῆς φύσεως τὸ ἔργον τροσῶ,
καὶ ὅλα αἱ ἐπιθυμίαι αὐτῆς τείνουσιν εἰς τὴν
ἐκπλήρωσιν ἐργασίας πολυμόχθου μὲν, ἀλλ'
ἐντῆμου. Οἰκογένεια ἐν τῇ κοιτίδι ἐμπιστεύε-
ται εἰς τὴν τροφεράν αὐτῆς φροντίδα· ὅλη δὲ
ἡ ἀσχολία καὶ εὐχαρίστησις αὐτῆς συνίστα-
ται εἰς τὸ ἐπαγρυπνεῖν πρὸς διαφύλαξιν τῆς
παράκαταθήκης αὐτῆς· τὸ δὲ θαυμαστότερον,
ὅτι ὁ Δημιουργὸς τῆς φύσεως, φοβούμενος
μήπως ὁ ἔρωσ ἀποπλανήσῃ τὴν τροφὴν ταύ-
την καὶ τὴν ἀπασχολήσῃ, τοῦλάχιστον δι-
ὀλίγας στιγμὰς, ἀπηγόρευσε εἰς αὐτὴν πᾶ-
σαν ἡδονήν. Ὅλος ὁ λαὸς κοινωνίας μελισ-
σῶν, ἔχει μίαν μόνην μητέρα, τὴν ὅποιαν οἱ
ἄνθρωποι ἐκάλεσαν ἄλλοτε βασίλισσαν. Τὸ
προνομοῦσθον τοῦτο ἄτομον δύναται νὰ ἐκλέ-
ξῃ ἐν βούλειται συνεργὸν πρὸς πολυπλασια-
σμὸν τῆς φυλῆς, ὡς κατωτέρω θέλομεν ἰδεῖ.
Ἀνίσως διατρέξωμεν τοὺς ἀγρούς, διὰ νὰ
παρατηρήσωμεν ἐκεῖ τὰς μελίσσας ζώσας
εἰς μικρὰν κοινωνίαν ἢ καὶ μονήρεις, θέλομεν
εὐρεῖ ἐπι ἀντικείμενα, διὰ νὰ θαυμάσωμεν
τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ βιομηχανία
τῶν μελισσῶν θέλει μᾶς γοητεύσει διὰ τὴν
ποιικίαν καὶ ἀπλότητα τῶν μέσων, τὰ ὀ-
ποῖα μεταχειρίζεται.

Ἄς μὴ φρονώμεν, ἔτι ἡ βιομηχανία τῆς

μελίσης· θέλει εὐχαριστήσῃ μόνῃ τὴν περὶ ἐργεῖαν ἡμῶν. Ἡ γεωργία πρέπει νὰ θεωρῆ τὴν μέλισσαν μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐπειδὴ εὐρίσκει ἐν αὐτῇ πηγὴν πλούτου· δὲν εἶναι μάλιστα κἀνὲν εἶδος τῆς γεωργίας παραγωγικώτερον. Ἐὰν δὲ δὲν ἀπολαμβάνῃ ὅλας τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας ἤλπιζε, τοῦτο εἶναι ἐλάττωμα αὐτῆς. Διατί δὲν ὑποβοηθεῖ τὰς προσπάθειάς τῆς φύσεως ἢ τέχνης; Ἄς ἐπιμελητῆται τὰς μέλισσας τῆς, καὶ θέλει ἀνταμειφθῆ ἡμιπλοασίως δι' ὅλους τοὺς κόπους αὐτῆς. Συνήθως ὁ ἄνθρωπος ἐπιμελεῖται τὰ ἄνθη, τὰ ὁποία καθωραΐζουσι μίαν μόνῃν πρωτὴν τὸν κηρὸν του, ὅστις ἀποτείνεται μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τὴν δὲ φιλότεχνον μέλισσαν, τὴν ὁποῖαν ὄφειλε νὰ διατηρῆ ἐπιμελῶς, τοῦλάχιστον ὡς μάθημα φιλεργίας εἰς τὰ τέκνα του, ἐν ᾧ καὶ ἄλλως εἶνε τόσο ὠφελιμωτάτη τέρπουσα καὶ τὴν καρδίαν του, δὲν ἐνθυμῆται, εἰμὴ ὅταν ἐρρηται νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ μέγα μέρος τῆς ἐργασίας τῆς.

Εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ τῶν μελισσῶν ὀργανισμοῦ, πρέπει νὰ προσέξωμεν μάλιστα εἰς τὰ ὄργανα, ὅσα ἢ φύσις ἔδωκεν εἰς αὐτάς, εἴτε πρὸς συλλογὴν τῆς τροφῆς των, εἴτε πρὸς λήψιν, μεταφορὰν καὶ κατεργασίαν τῆς ὕλης, τὴν ὁποῖαν εἰς τὰς ἐργασίας των μεταχειρίζονται. Ἡ πρωτίστη τροφὴ τῶν μελισσῶν, εἶναι τὸ περιεχόμενον εἰς τὰ νεκτάρια τῶν ἀνθῶν ζαχαρώδες ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἐξάγουσι μετὰ τὴν ἀντλία των.

Πολλὰ εἶδη μελισσῶν ζῶσι κοινωνικῶς ὡς ἢ οἰκιακὴ μέλισσα, τὸ πλεῖστον ὅμως μέρος διαιτᾶται μονήρως. Μεταξὺ τῶν πρώτων εὐρίσκονται τρία εἶδη ἀτόμων, οἱ ἄρρνες ἢ κηθῆνες, αἱ θήλειαι ἢ βασίλισσαι, καὶ αἱ ἐργάτιδες ἑξαμέτωποι εἶναι ἐπεφορτισμέναι ὅλην τὴν ἐργασίαν τῶν κυψελῶν, ἀπέρχονται πρὸς συλλογὴν τοῦ κηροῦ, οἰκοδομοῦσι τὰ

κητάρια, τὰς μελικηρίδας καὶ τρέφουσι τὰς σχαδῶνας (σκώλυκας τῶν μελισσῶν). Εἰς τὰς φωλεὰς τῶν κηθῆνων τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι κοινόν, εἰς δὲ τὰς τῶν μονήρων, αἱ θήλειαι μόναι ἐνασχολοῦνται εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐργασίας. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων, αἱ μὲν κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς των εἰς ξηρὰ δένδρα, αἱ δὲ εἰς τὰς τρύπας πεπλαισμένων τοίχων, καὶ ἄλλαι εἰς τὴν γῆν με φύλλα. Τῆς φωλεᾶς κατασκευασθείσης καταθέτουσιν ὡς ἐν αὐτῇ, περὶ τὰ ὁποῖα θέτουσι ζύμην τινα εἰς τροφὴν τοῦ σκώληκος, ἔπειτα σκεπάζουσιν ἐπιμελῶς τὴν φωλεάν, καὶ δὲν μεριμνῶσι πλέον περὶ αὐτῶν.

Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὰς κοινωνικῶς συμπολιτευομένας. Αὗται θεραπεύουσι τὰ νεογνά των, ἕως οὗ παύσῃ τρώγοντα, καὶ φέρουσιν εἰς αὐτὰ καθ' ἐκάστην τὴν τροφὴν των.

Αἱ φωλεαὶ ἐγκαταλείπονται περὶ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου· αἱ κατοικοῦσαι αὐτάς ἄρρνες καὶ ἐργάτιδες ἀπόλλυνται κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν. Μένουσι μόνον αἱ θήλειαι, αἵτινες ἀπ' οὗ γονιμοποιήσωσι, διέρχονται τὸν χειμῶνα ἀπονεναρκαωμένα εἰς τὰς τρύπας, ἐν αἷς διαμένουσι μέχρι τοῦ ἔαρος. Ἀπ' οὗ ὅμως αἰσθανθῶσι τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ἐξέρχονται τῆς διαμονῆς των, ζητοῦσι χωριστὰ κατὰλληλον μέρος διὰ νὰ καταστήσωσι νέαν κοινότητα, καὶ ἐκάστη ἀρχίζει οἰκοδομήν, ἣτις περατοῦται διὰ τῶν ἐργατιδῶν τὰς ὁποίας ἐγέννησε.

Αἱ μέλισσαι διὰ ν' ἀπορύγῃσι πολλαῖς τὸν κόπον τῆς οἰκοδομῆς των, ζητοῦσιν ἐνίοτε ἐκείνας τὰς ὁποίας καταῶκησαν τὸ παρελθόν ἔτος. ἐπισκευάζουσιν αὐτάς καὶ ἐναποθέτουσι τὰ ὡά των. Τινὲς δὲ αὐτῶν ὠφελόμεναι ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἰδιοκτήτου φωλεᾶς τινος, καταλαμβάνουσι αὐτήν· ἀπ' οὗ δὲ ἢ ἰδιοκτήτρια ἰδῆ τὸν σφετερισμὸν τοῦτον, προσ-

παθεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν ξένην. Διεγείρεται δὲ μεταξὺ αὐτῶν μάχη τόσο πεισματώδης, ὥστε πολλαῖς ἀμφοτέραι ἐγκαταλείπουσι τὴν φωλεάν, πλήττονται εἰς τὸν ἀέρα μακροδῶς, ἕως οὗ μία ἐξ αὐτῶν πέσῃ ἐξηντημένη τοῦ κόπου. Τέλος τάντων ἢ φωλεὰ ἀνήκει εἰς τὴν ἰσχυροτέραν, καὶ ἢ ἡττηθεῖσα ἐγκαταλείπει αὐτὴν ἀνεπιστρεπτι.

Αἱ μέλισσαι αὗται ἐργάζονται ὑπὲρ ἑαυτῶν· τὰ ἔργα των δὲν εἶναι ἄξια προσοχῆς, εἰμὴ διὰ τὴν θαυμασίαν τέχνην, μετὰ τὴν δόξαν κατασκευάζουσι τὴν φωλεάν των.

Τοιαῦται δὲν εἶναι αἱ οἰκιακαὶ μέλισσαι περὶ ὧν θέλομεν ἡμιλήσει. Αὗται δραστηριώτεροι καὶ βιομηχανικώτεροι ἐργάζονται ὠφελίμως δι' ἡμᾶς. Ὁ ἄνθρωπος προφυλαττέμενος ἀπὸ τοῦ ὀλοῦ ὅπλου των, τὸ κέντρον των, ἠξέυρει νὰ ταῖς ἀφαιρῇ τὸν κηρὸν καὶ τὸ μέλι, τὰ ὁποῖα ἀποθησαυρίζουσι πρὸς χρῆσίν των, καὶ ἐκ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῆς κλοπῆς, προμηθεύονται τροφὴν ὑγιεινὴν καὶ ἡδέϊαν, τὴν ὁποῖαν τὸ σάκχαρι δὲν δύναται πολλαῖς ν' ἀντικαταστήσῃ, καὶ ὕλην, δι' ἣς φωτίζεται τὸ σκότος.

Ἡ ἱκανῶς πεπληθυσμένη κυψέλη, περιέχει μίαν θήλειαν τὴν βασίλισσαν, ἄρρνας διακοσίους μέχρι τῶν ὀκτακοσίων, καὶ δεκατέντε ἕως δεκαῆ χιλιάδας ἐργάτιδας· πολλαῖς δὲ καὶ περισσοτέρας. Ὅταν εἰσέρχονται εἰς νέαν κυψέλην, ἢ πρώτη φροντίς αὐτῶν, εἶναι νὰ κλείσωσι τὰς ὀπὰς, μεταχειριζόμεναι εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὄχι κηρὸν, ἀλλ' ὕλην τινα, ἣτις ἐξαπλοῦται καὶ κολλᾷ καλῆτερον. Ἡ ὕλη αὐτὴ ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα πρίπουλις.

Ἄμα αἱ μέλισσαι καταλάβουσι τὴν κυψέλην, αἱ ἐργάτιδες ἀπέρχονται πρὸς συλλογὴν τῆς γύρεως τῶν ἀνθῶν, διὰ νὰ πήξωσι τὰς μελικηρίδας. Κατὰ τὴν ἄνοιξιν ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὅλην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὰ κυνικά ὅμως καύματα παύουσιν ἐρ-

γαζόμεναι περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας. Ἀπ' οὗ μέλισσά τις μείνῃ ἐπὶ τοῦ ἀνθῶς τὸν ἀναγκαῖον πρὸς συλλογὴν καιρὸν, καὶ ὅλαι αἱ τρίχες τῆς καλύπτουσι ὑπὸ αὐτῆς τῆς γύρεως, συναίξει αὐτὴν μετὰ τοὺς πόδας τῆς, τοὺς ὀπούς μεταχειρίζεται ὡς ψήκτραν (βούρτζαν) εἰς σχῆμα δύο μικρῶν τολυπῶν (κουβαριῶν), τὰς ὁποίας ὑποβάλλουσα εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας τῆς, ἐπιστρέφει εἰς τὴν κυψέλην. Ἀπ' οὗ δὲ φθάσῃ ἐκεῖ, μεταδιβάξει εἰς τὸν στόμαχόν τῆς τὴν ὕλην αὐτὴν, οὕσαν ἀκατέργαστον κηρὸν, διὰ νὰ μετουσιωθῇ ἐντελῶς, καὶ ἔπειτα ἐξερεύεται αὐτὴν.

Αἱ μέλισσαι δὲν τρώγουσι πάντοτε ὅσῃν τροφὴν συλλέγουσι. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, ὅταν εὐρίσκωσι τοιαύτην ἀφθονον, καὶ περισσοτέραν μάλιστα τοῦ ἀναγκαίου, ἀποταμιεύουσιν αὐτὴν εἰς τὰ προωρισμένα ἐπὶ τούτῳ κυττάρια, ὅπου τὴν βρέχουσι μετὰ ὀλίγον μέλι, καὶ μεταχειρίζονται ὅταν λάβωσιν ἀνάγκην. Ἐκτὸς τῶν κυτταρίων τούτων εἶναι καὶ ἄλλα, ἐν οἷς ἀποθέτουσι τὴν καθημερινὴν κατανάλωσιν. Καὶ ταῦτα μὲν μένουσιν ἀνοικτὰ, τὰ δ' ἄλλα ἐπιπωματίζονται μετὰ κηρὸν.

Αἱ ἐργάτιδες κατασκευάζουσι καὶ τρίτον εἶδος κυτταρίων διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος, λεγομένων βασιλικῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὡποκεῖ ἡ θήλεια. Μόλις τινὰ τῶν κυτταρίων τούτων παρασκευασθῶσιν, ἡ βασίλισσα, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας κυβερνῶνται· αἱ λοιπαὶ πᾶσαι, ὁρμῶσα πρὸς τὴν γέννησιν, σπεύδει νὰ καταθέσῃ ἀνὰ ἐν ὧν ἐν ἐκάστῳ κυττάρῳ, μάλιστα ἐν ᾧ μόλις ὑπάρχει ἐτι ἐμορφωμένον. Προηγουμένως ὅμως, προερχομένη βροχδέως, ἐπισκέπτεται ἕκαστον κυττάριον, ἐὰν ἀποδομήθῃ στερεῶς καὶ προσφόρως διὰ τὰς σχαδῶνας, καὶ ἐὰν ἦναι κενόν· μετ' οὗ πολὺ ἐπαναστρεφόμενη, εἰσάγει τὴν ἄκραν τῆς κοιλίας τῆς εἰς τὸ ἀδιέξοδον μέρος καὶ καταθέτει τὰ ὡά.

Ἡ σχαδῶν δὲν ἐκλεπίζεται πρὸ τῆς δευτέρας ἢ τρίτης ἡμέρας. Μόλις δὲ γεννηθῆ, κυλιέται κυκληδόν, καὶ τρέφεται μὲ ὕλην τινα ζαχαρώδη, Δὲν ζῆ δὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἀναπτύσσεται, καὶ ζητεῖ νὰ σχηματίσῃ τὸν σχεδὸν ὑμενώδη νεκύδαλον (βόμβυκα), καὶ νὰ μεταμορφωθῆ εἰς νύμφην (πεταλούδαν). Ἄμα αἱ ἐργάτιδες παρατηρήσωσιν ὅτι ἡ σαδῶν σχηματίζει τὸν νεκύδαλον, κλείουσι τὸ κυττάριον αὐτῆς μὲ κυρὸν. Ἐντὸς δὲ τριῶν ἡμερῶν, ἡ σχαδῶν ἀπονομφούται.

Τὰ μέλη τοῦ ἐντόμου, λαμβάνουσι ὀλίγον κατ' ὀλίγον σύστασιν, καὶ μετὰ ἡμέρας, ἡ μέλισσα κόπτει μὲ τὰ χεῖλη της τὸ περικλῖον τὸ κυττάριον πῶμα. Τὸ ἐντομον ἐξέρχεται ἐτι ὑγρὸν, καὶ κάθεται ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς μελικηρίδος· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ περιστοιχίζουσι αὐτὸ ἄλλα ἐργάτιδες, ἀπορροφῶσαι τὴν ἐν αὐτῷ ὑγρασίαν, καὶ προθυμούμεναι νὰ τῷ προσφέρωσι τροφήν, ἐξεμοῦσι ποσότητά τινα μέλιτος ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ νεωγνοῦ.

Ἄμα ἡ μέλισσα νομίση ὅτι δύναται νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὰς ἰδίας της δυνάμεις, σπεύδει νὰ ἐξέλθῃ τῆς κυψέλης, διὰ νὰ ἴδῃ τὸ φῶς. Φαίνεται δὲ, ὅτι ὀδηγεῖται ὑπ' ἄλλων, ἢ μᾶλλον ἀκολουθεῖ αὐτάς, καὶ ἀπέρχεται νὰ συλλέξῃ, ὡς αὐταί, τὸν κηρὸν, καὶ τὸ μέλι καὶ ὄλας τὰς ἀναγκαίας ὕλας εἰς τὴν πολυμελῆ οἰκογένειαν, τῆς ἐποίας ὀφείλει νὰ συμμερισθῆ ὅλην τὴν δραστηριότητα.

Αἱ ἐργάτιδες ἐργάζονται μετὰ τόσου πολλοῦ ζήλου καὶ δραστηριότητος εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ ἀποικισμοῦ των, ὥστε ὁ Ρεώμυρος παρετήρησεν ἐνώπιόν του κατασκευαζομένης κηρήθρας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὀκτὼ ἐννέα δακτύλων μήκους. Ὁ αὐτὸς παρατηρητῆς ὑπολογίζει πλέον τῶν δώδεκα χιλιάδων τὸν ἀριθμὸν τῶν ὠν, τὰ ὀποῖα γεννᾷ εἰς δύο μῆνας μία μόνον θήλειαν.

(Ἐπετεῖ τὸ τέλος)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΙΣ

Φύγε πῆλὰ χειμῶνα χάρου
καὶ ἐσὺ καὶ τὰ καλὰ σου,
φύγε πάρε πῆλὰ μαζὴ σου
τὴν παράλυτη ζωὴ σου,
τοὺς χοροὺς, τῆς νυχτερίδας
τοὺς πολλοὺς τῆς γῆς μετεκρίδες,
νὰ μὴ τρέχουν ὕστα σοκάκια
φορτωμένοι κουδονάκια
νὰ μὴ βλέπουν κ' οἱ κοπέλαις
τῆς πολλὰς αὐταῖς σου τρέλαις
εἶνε αἰσχος νὰ γυρεύῃς
κάθε νύχτα νὰ χορεύῃς!
ἄντε πήγαινε γκρεμίσου
κ' εἶνε χάρος ἡ ζωὴ σου,
πάντα κρύσταλλα καὶ χιόνια,
καὶ κρασί χωρὶς πεπόνια.

Ἐλα ἀνοιξὶ καυμένη
κοπελοῦδα ζηλεμένη
ὄσαν ὁ πετεινὸς φωνάζει
κ' ἡ ἀνγὴ γλυκοχαράζει
νὰ διαβαίνωμε τὰ δάση
εἰς τὸν ἄλλο νὰ περάσῃ,
νὰ πηδοῦμε τὰ κλαδάκια,
τὰ μικρὰ τὰ ποταμάκια,
νὰ μαζώνωμε λουλούδια
μὲ χαραῖς καὶ μὲ τραγούδια.
Ἐλα ἀνοιξὶ καυμένη
τῆς ψυχῆς μου ἐρωμένη!
πάρεμε ἴστην ἀγκαλιά σου
νὰ χαρῶ τὰ θέλητρά σου
νὰ φιλοῦμαστε στὰ χεῖλια
ὡς νὰ βγοῦνε τὰ σταφύλια.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΩΝΗΣ.

ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Α'

Βαθὺ σκοτάδι τρομερό· ὅστων κόσμῳ
[ἐπιλωμένο.
Κυταμανρίζουν τὸ βουρὰ, τὰ δάση τὰ λει-
[βάδια
Βογγολογία ὁ Βορρῆς, καὶ πέφτει γυ-
[μωμένο·
τὸ δένδρο κάτω σύσσωμο, ὅστα ἄγριά του
[χάδια.
Τὰ κύματα τὰ φοβερὰ τῆς θάλασσας τῆς
[μαύρης
μὲ μουγγρισμὸ μὲ πάταγο τοὺς βράχους
[καταδέρνουν.
Ἀνεμοζάλη καὶ βοή τρεμοῦλα, μόνον
[θ' αἰθρῆς
ἴστην ἐξοχή τὴν ἐρημὴν.—Τὰ κάλλ' οἱ
[χρόνοι πέρνουν.

Β'

Κάθε λουλοῦδι βρῖσκειται ξηρὸ ἢ μαρ-
[μένο.
Κάθε πουλάκι σὲ φωλιά μὲς τὰ ζεστά
[κρυμμένο.
Μόνο τοῦ νυχτοκόρακος, ἄν τύχη ὅσο
[λυβάδι
ἀντιλάλει τὸ βαρὺ κρά τὸ σκοτεινὸ
[λαγκάδι.
Ἄρνι ἀθῶο μοναχὸ, ὅσο μέρος του κοι-
[μᾶται,
κ' ἡ κόρη ἀπ' τὰ μαλακὰ τ' ἄρνι της
[συλλογᾶται.
Πόσαι μανάδες λαχταροῦν καὶ τρέμει
[ἡ καρδιά των.
Τὴν παναγὰ παρακαλοῦν καὶ κλαί-
[ουν! τὰ παιδιὰ των
ὅσε ποτα ἄγρια κύματα ἐπάνω νὰ παλεύ-
[ου
καὶ τὴν ζωὴν νὰ πολεμοῦν ὅσο χάρο νὰ
[μὴ δώσουν
ποῦ στέκεται ἐπάνω των.. τὸν βλέπουν

[... καὶ σαλεύουν
τὰ φύλλα τῆς καρδοῦλας των! ἄρα γε
[θὰ τὴν σώσουν;...

Καὶ πόσαι πάλιν ὄσαν ἀκοῦν τὸ κρῦο νὰ
[συρῆν,
ἴστην ἀγκαλιά των σφιγγουνε τὸ ἀ-
[κρῖδ παιδί των.
Εἰς τὴν ὕψος του κρέμεται ὁ κόσμος κ'
[ἡ ζωὴ των.
—« Ὅσαν πάθι τὸ παιδί κακὸ, ἡ μάνα τί
[ἐπιλείπει;...

Γ'

— Ἄλλα πόσ' αἴθη εἴμορφα, πόσ' ἄρθη
[μυρισμένα,
μέσα ὅσοις κάμποις ἔβρισκονται μὲ
[χιόνι σκεπασμένα.
— Πόσα πτωχὰ καὶ ἐρημια, πόσα χωρὶς
[μητέρα.
τοὺς δρόμους ἔχουν σπῆτι των καὶ, ν-
[χτα καὶ ἡμέρα;
Τὸ χῶμα ἔχουν στρώμα των, τῆς πέ-
[τρας προσκεράλι
τὸ χιόνι ἢ καὶ τὴν βροχὴ ὡς σκέπη
[των μεγάλων.
Τὴν πεινα ὄσαν μητέρα των, καὶ ἀδελφὴ
[τὸ κρῦο,
τὸ νὰ γυροῦν ὀλόγυμα νὰ τρέμουν
[φίλους ὄσο.
— Ποιοὶ τὰ εὐσπλαγχνίζονται καὶ ποιοὶ
[τὰ λυποῦνται;...
Ὅλλοι εἶν' οἱ χριστιανοὶ ποῦ τὸν θε-
[ὸν φοβοῦνται...

Νά' ναι κρασί, γλυκίσματα, μῦδες καὶ
[τὰ λοιπὰ,
ἢ ἢ διῆς τότ' ἢ σακοῦλά μας τί εἴμορφα
[κτυπᾷ...

Κ. Δ. ΖΑΝΝΗΣ

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Ἡ Ἰαπωνία ἀποτελεῖται ἐκ πλῆθους νήσων, ὧν αἱ μεγαλύτεραι εἰσὶν ἡ Νιφὼν, Σικοκῦ, Κιου-Σιὼν καὶ Ἰεσῶ. Ὁ πληθυσμὸς τῆς μεγάλης ταύτης αὐτοκρατορίας κατὰ τὸ 1882 ἀνέρχετο εἰς 36,700,118, κατὰ τὸ 1886 εἰς 38 ἐκ. 131,217, ἐξ ὧν οἱ μὲν 11,300,261 ἄνδρες 18,850,956 δὲ γυναῖκες.

Αἱ ἐπιστημότεραι πόλεις εἰσὶν ἡ Τόκιο (πρωτεύουσα) ἀριθμοῦσα 902,836 κατ. Ὁζακα 353,970 Κιότο 255,403. Ναζόγια 126898, Καναζάβα 104,320, Χιρόσιμα 77,344. Γιοκχάμα 70,019 Σοκούζιμα 60,541, Σενδζῦ 55,321, Τογιάμα 50,417.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1885 ἐν Ἰαπωνίᾳ εὕρισκοντο 7,117 ξένοι, ὧν 592 Ἀμερικανοί, 1423 Ἀγγλοί, 198 Γάλλοι, 343 Γερμανοί, 4143 Ἰνδοί, καὶ 418 ἄλλων ἐθνηκοτήτων.

Τὰ προϊόντα τῆς γεωργίας σύγκεινται ἐξ ὀρυζῆς, κριθῆς, σικάλως, τσίτου καὶ ζαχαροκαλάμων. Ἀσχολοῦνται ἐπίσης καὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μεταξοσπόρων. Τὰ δάση τῆς Ἰαπωνίας εἶναι ὑπέρπλεα δένδρων. Τὰ μεταλλεῖα ἐκμεταλλεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν. Μεταξὺ τῶν πολυκρήμων παραγωγῶν ἀναφέρονται τὸν γαιάνθρακα, τὸ πετρέλαιον, τὸ θεῖον, τὴν πορσελάνην, τὸ μέγμαρον, τὸν σίδηρον, τὸν χαλκὸν, τὸν ἀντιμόνιον καὶ τὸ μαγνήσιον, ὡς πολύτιμα δὲ μέταλλα τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον.

Τῷ 1884 τὸ γενικὸν ἐμπόριον τῆς Ἰαπωνίας ἀνῆλθεν εἰς 61,907,341 Γεν. τὸ Γεν. = 5 φρ. ἐξ ὧν 33,129,449 διὰ τὴν ἐξαγωγὴν καὶ 28,777,895 διὰ τὴν εἰσαγωγὴν.

Ἡ ἐξαγωγή σύγκειται ἐξ ὀρυζῆς καὶ ἄλλων δημητριακῶν, τσίτου, καπνοῦ, καμφορέας, πορσελάνης, γαιάνθρακος, διαφόρων ἐλαίων, χαλκοῦ χάρτου, μετάξις κτλ.

Αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσλεύσεις εἰσὶν ζάχαρις, φάρμακα ὑαλός, σίδηρος, δέρματα, νῆμα, ὑψάματα, ἐριούχα, μηχανεὶς κτλ.

Αἱ ἀποστέλλουσαι τὰ προϊόντα ταῦτα χωραὶ εἰσὶν ἡ Ἀγγλία, ἡ Κίνα, αἱ Ἡνωμέναι πολι-

τεῖαι, αἱ Ἀνατολικαὶ Ἰνδία, ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Κορσική, ἡ Ἰταλία, ἡ Αὐστραλία, ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Αὐστράλια.

Ἡ Ἰαπωνία δὲ ἀπιστέλλει τὰ ἑαυτῆς προϊόντα εἰς τὰς Ἡνωμένους Πολιτείας, Γαλλίαν Κίνα, Ἀγγλίαν, Ἀνατολικὰ Ἰνδία, Γερμανίαν, Κορσικὴν, Αὐστράλιαν, Ρωσσίαν, Αὐστρίαν καὶ Ἰταλίαν.

Ἡ Γερμανία εἰσήγαγε ἐν Ἰαπωνίᾳ κατὰ τὸ 1880 προϊόντα ἀξίας 1745. 221 Γεν. κατὰ τὸ 1881 δὲ 2.316.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΦΡΟΝΙΑΔΗΣ

Ο ΓΑΜΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ

Ἐξ τῶν περιπτύτων γαλατῶν συγγραφῶν ὁ κ. Μυρβίσιος Πελιστῶν, ἐξέδωκε πρῶτον σπουδασιότατην συγγραφήν, τίτλον ἔχουσα «Οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ Πλινίου τοῦ Νεωτέρου». Ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου ἀπισπῶμεν τὸ περὶ γάμου ἀναφερόμενον κεφάλαιον.

«Περίεργον εἶναι, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι τὰ ἤθη τῆς ἀρχαίας ρωμαϊκῆς κινωίας λίαν διαφέρουσι τῶν ἡθῶν τῆς νῦν ἐποχῆς. Κατὰ πρῶτον ἢ διαρκῶς αὐτῆ μετακρίνεται ἐκ τοῦ ὅτι παρὰ τοῖς Ρωμαίοις ἢ εἰς τὸν συγγικτὸν βίον εἰσοδος δὲν ἐγένετο διὰ προηγουμένων λόγων. Τὰ ζητήματα τῶν αἰσθημάτων δὲν ἐλάμβανον οὐδὲν σχεδὸν μέρος εἰς τὴν σύναψιν γάμου. Ἐνυμφεύοντο χωρὶς νὰ ἴδωσιν ἀλλήλους, πρὸ τῆς ἡμέρας τῶν ἀρραβῶνων. Ἡ ὑπόθεσις ἀπερσίζετο μεταξὺ τῶν γονέων. Ἄλλως τε ἐν ἡλικίᾳ αἱ νέκνιδες ἐνυμφεύοντο δὲν ἐπιτρέπετο αὐταὶς νὰ ἔχωσι προτιμήσεις.

Οἱ ἄνδρες ἐνυμφεύοντο περὶ τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἔτος.

Αἱ νεάνιδες ἐδέχοντο λιπὸν τοὺς ἑαυτῶν συγγούους ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς των, δὲν ὑπάσχει δὲ παράδειγμα ἀντιστάσεως εἰς τὴν πατρικὴν θέλησιν. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὑφίσταται σπουδαία διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἡμε-

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ Ο ΦΟΙΝΙΣ

Γονή τις, κάτοικος τῆς Ἀβουσεχίρ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῶν τέκνων τοῦ Κυρίου Β. Ἐμεινε δὲ ἐν αὐτῇ ἐπὶ τέσσαρα ὅλα ἔτη. Ὅταν ἐπέστρεψε, πάντες οἱ γείτονες αὐτῆς καὶ γνωστοὶ συνηθροίσθησαν πέριξ αὐτῆς διὰ νὰ μάθωσι τὰ περὶ Ἀγγλίας. «Τί εἶδες ἐκεῖ; Εἶν εὐτυχεῖς;» Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη, «Ὁ τόπος εἶνε ὡσάν ἕνας κῆπος· οἱ ἄνθρωποι εἶνε πλούσιοι, ἔχουν ὠρατὰ φορέματα, ὠραίας κακοικίας, ὠραίους ἵππους, ὠραίας ἀμάξιας, λέγεται δὲ πρὸς τοῦτους ὅτι εἶνε σοφοὶ καὶ εὐδαίμονες.» Οἱ ἀκροαταὶ τῆς ἐζήλευσαν τὴν εὐδιότητα ταύτην τῶν Ἀγγλῶν τοὺς ἐκυρεύουσε δὲ κατήφεια, καὶ ἐφαίνοντο ἤδη δυσαρεστημένοι διὰ τὴν κατάστασιν των ταύτην. Ἀπεχώρει δὲ ἕκαστος κτηρηχυμένος διὰ ταῦτα, ὅτε ἡ γυνὴ καὶ πάλιν εἶπε: «Ἐν μόνον πρῶγμα λείπει ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.» «Τί εἶνε αὐτό;» ἠρώτησαν μὲ προθυμίαν οἱ Ἀραβες. «Εἰς ἅπασαν τὴν Ἀγγλίαν παρετήρησα ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία φοινικία!» «Μὲ τὰ σωστά σου! εἶνε ἀλήθεια;» ἐξεφώνησαν ὅλοι. «Ἦ, καί, εἶνε βεβαίωτατον,» εἶπεν ἡ γηραλέα τροφός· «ὅσον καιρὸν ἐκάθισα ἐκεῖ, πῶποτε ἄλλο δὲν ἐγύρευσα παρὰ φοινικίαν, πλὴν ἐπὶ ματαίῳ ἐζήτηον ταύτην, πῶποτε δὲν εὗρον!» Ἡ πληροφορία αὕτη τοῦ γραιδίου ἀνεπτέρωσε κάπως τὰ πνεύματα τῶν συμπατριωτῶν τῆς, ἀντὶ δὲ νὰ λυπῶνται ἐλεεινολόγουν τοὺς Ἀγγλους· ἀνεχώρησαν δὲ θαυμάζοντες καὶ ἀποροῦντες, πῶς ἦν δυνατὸν νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι εἰς τόπον, ὅπου δὲν ὑπάρχουν φοινικία!»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Η ΔΕΞΩ

Ἐπὶ τὸν ἄνω τίτλον ἐξεδόθη ἀρτίως ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐπιστήμονος κ. Α. Χρηστίδου, ἐγγχειρίδιον, ἐν ᾧ, συνδιαζόμενου τοῦ ἐπιστημονικοῦ μετὰ τοῦ γλαφυροῦ καὶ εὐκτακλήπτου καταδείκνυνται αἱ σοβαραὶ περι-

τέρων ἡθῶν καὶ τῶν τῶν Ρωμαίων. Οἱ γονεῖς παρ' ἡμῖν συμβουλεύονται μᾶλλον τὰς θυγατέρας των περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν συζύγων αὐτῶν.

Ἐξ παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα τῆς προικὸς σπουδαῖον μέρος ἐλάμβανεν εἰς σύναψιν γάμου· οὕτω καὶ παρ' αὐτοῖς τὸ ζήτημα τοῦτο ἦν τὸ πρῶτιστον.

Μετὰ τὰς συμφωνίας τῆς προικὸς ἐμνήστειον τοὺς νέους, ἀλλ' οἱ ἀρραβῶνες οὗτοι, αἵτινες μεγάλως ἐπιστημότητος ἐτελοῦντο, οὐδὲν μετέβαλλον εἰς τοὺς πρὸς τὴν μνηστὴν τρόπους τοῦ μέλλοντος συζύγου. Ὁ τίτλος τοῦ μνηστῆρος δὲν ἐδίδοτο δίκαιον ὡς οὗτος γνωμοθετῆς ἢ σχετιοθετῆς καὶ μετὰ τῆς νέκνιδος. Ἐκεῖνο ὁπερ ἡμεῖς ἀποκαλοῦμεν «κἀμνεῖν κὸρτεο» ἦτο ὅπως ἀγνωστον παρὰ τοῖς Ρωμαίοις.

Ἡ διέξυσις ἦτο συριστάτη ἐν Ρώμῃ. Συνεξευγνύοντο καὶ διεξευγνύοντο μετὰ μεγίστης εὐκολίας.

ΠΑΡΕΡΓΑ.

ΔΙΑΘΗΚΗ ΙΑΤΡΟΥ

Περὶ φημὸς τις ἰατρὸς ἀποθανὼν, ἀφῆκε μέγαν πινὰ τόμον ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένον καὶ περιέχοντα, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος, τὰ διδάγματα τῆς πολυχρονίου αὐτοῦ περὶ τὴν ἰατρικὴν πείρας. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης ἐξέθεσαν εἰς δημοπρασίαν χωρὶς νὰ συντρέψωσι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐπώλησαν εἰς ὑπέρογκον τιμὴν. Ἀνοίξας ὁμῶς αὐτὸ ὁ ἀγοραστής, ἐξεπλάγη εὐρῶν ἅπαντα τὰ φύλλα αὐτοῦ ἄγραφα ἐκτὸς ἐνός, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἦν γεγραμμένη ἡ ἐξῆς συμβουλή:

Φύλαττε δροσερὰν τὴν κεφαλήν, ἀνοιχτὸν τὸ σῶμα, τοὺς δὲ πόδας θερμούς· ἔσω βέβαιος ὅτι οὐδέποτε θὰ χρειασθῆς ἰατρὸν.

στάσεις, αἱ ἀναφαινόμεναι κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπιλογίου ἐβδομάδος καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ περιποιώμεθα καὶ προφυλάσσωμεν αὐτήν.

Τὸ χρησιμώτατον τοῦτο διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν ἐγγχειρίδιον φιλοκάλως ἐκτετυπωμένον πωλεῖται παρ' ἄποσι τοῖς βιβλιοπώλαις Γαλατῶν καὶ πόλεως καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ γραφείῳ, ἀντὶ 5 μόνον γροσίων, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν τοῖς ἐμβάλλουσι τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ εἰς τὸ πρακτορεῖον τῶν γενικῶν δημοσιεύσεων, Μέγα ἔθνηκον χάνιον ἀρ. 11.

Τὰ δίκαια ἀπονεμόμενα καὶ ἡμεῖς συγχαριτήμα τῷ δικραπέτῃ ἐπιστήμονι ἐπὶ τῷ ἐμολογούμενῳ ὠφελίμῳ τῇ κοινῇ καὶ πονήματι αὐτοῦ, συνιστῶμεν αὐτὸ παντὶ οἰκογενειάρχῃ.

ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κύριος σκοπὸς τῆς συστάσεως τοῦ κατὰ μῆνα γαλλιστὶ ἐκδομένου τούτου περιοδικοῦ ἐστὶ νὰ γνωστοποιήσῃ τοῖς ἐν Εὐρώπῃ πάσας τὰς ἐν Ἄνατολῇ ἱατρικὰς καὶ φαρμακευτικὰς παρατηρήσεις καὶ νὰ κρατῇ τοὺς ἐνταῦθα ἐπιστήμονας ἐνημέρους τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων τῶν ξένων σοφῶν, οὕτως ὥστε ἡ ἱατροφαρμακευτικὴ ἐπιθεώρησις θέλει πραγματεῦσθαι περὶ θεραπευτικῆς, κλινικῆς, ὑγιεινῆς, χημικῶν καὶ φαρμακευτικῶν πράξεων, ἐκθέτουσα πάσαν νέαν ἱατρικὴν ἀνακάλυψιν, ἀποκαλύπτουσαι πᾶσαν παραποίησιν καὶ νόσους τῶν ἱατρικῶν καὶ θρεπτικῶν προϊόντων.

Χρονικὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἱατροφαρμακευτικὸν σῶμα, κριτικὸν δελτίον, στατιστικὴ τῶν κυριωτέρων τῆς πρωτεύουσας νοσοκομείων καὶ δελτίον θνησιμότητος θέλουσι συμπληρώσει ἕκαστον ἀξιόμῳ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ρηθέντων, ἀντὶ πάσης περαιτέρω συστάσεως ἀναφέρομεν ὅτι ἡ διεύθυνσις ἐξησφάλισε τὴν συνεργασίαν πλείστων ὄσων ἐπιστήμων τοῦ ἐν Κων]πόλει ἱατρικοῦ σώματος μελῶν ὡς οἱ κ. κ. Ζαμβακὸς πασσαῆς καὶ Ι. Μαχὲ ἀντεπιστέλλοντες τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν

Παρισίων, Α. Μορτινὸν, Ναφιλὸν πασσαῆς, Ἀχιμὲν Χιλμὶ Βένης, Φαῖκ πασσαῆς, Ἰβραῆμ Λουτρῆ Βένης, Βονκόβσκη Βένης, Παστεκαλτζῆς, Μπαλίλης, Λιμαράκης, Ράλλης, Ἀκιστορίδης, Μάτσοβιτς καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Πᾶν τὸ ἀφ' ὧν τὴν σύνταξιν ἀπευθυνθέντων τῶν κ. Πέτρου Ἀπερὸ διευθυντῆ καὶ ἀρχισυντάκτη, 68 Γιουκσὲκ καλδιδέμι Γαλατῶν ὡς πρὸς τὰς Ἀγγελίας δὲ καὶ τὰς συνδρομὰς τοῖς ἐκδόταις Α. Χρηστήδῃ καὶ Σας, Γαλατῶν Μέγα ἔθνηκον Χάνιον Ἄρ. 11.

Συνδρομαί.

Ἐτησίαι ἐν Κων]πόλει	γροσ.	30
» » ἐπαρχίας		36
» » ἐξωτερικῶν	φράγκα	8
διὰ τοὺς σπουδαστὰς τῆς ἱατρικῆς, γρ.		20
Ἐκαστος ἀριθμὸς τιμᾶται	γρ.	3
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ τῆς 31 Ἰανουαρίου 1888.		

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

* *

Στατιστικὴ τοῦ ὑγειονομικοῦ πρωτεύουσας ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον (εἰ, εἰ) ἀπεβίωσαν ἐν Κων]πόλει.

	ἄνδρες	γυναῖκες	
Ἵθωμανοὶ	406	385	« 791
Χριστιανοὶ	279	194	« 473
Ἰερκελίται	55	29	« 84
	710	508	1348

τὸ ὅλον 1318 ἐξ ὧν αἱ 55 ἐξ εὐλογίας.

Ἐπιστημονικὴ τις ἐφημερὶς ἀναφέρει τὸν θάνατον ἑνδεκαετοῦς παιδὸς προελθόντος ἐκ τῶν δηλητηρωδῶν οὐσιῶν, αἵτινες εὐρίσκοντο ἐν τοῖς πρασίνοις βαφῆς χειροκτίσις. Ὁ παῖς φέρων τὰ χειρόκτια ὠλισθήσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ καταπεσὼν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐπληρώθη τὴν χεῖρα καὶ τὸν βραχίονα. Ἐκ τῆς γενεμένης δὲ συναπαφῆς τῶν χειροκτίων ἐπὶ τῆς πληγῆς ὁ παῖς παρὰ τὰς προσπάθειας τοῦ ἱατροῦ, ἐξέπνευσε δύο ἡμέρας ἀργότερον τοῦ ἐπεισοδίου τούτου.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΑἸΜΝΗΣΤΟΥ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αἰμνήστου Θεοδοσίου Φωτιάδου ἀποθνήσκοντος ἐν Μαγγεστέρῃ, καὶ τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ κομισθέντος ἐν ταύτῃ πρὸς τερπὴν, δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἐλεγείον.

* *

Τίνα κηδεύουσιν ἐδῶ; Πρὸς τί αὐτὸ τὸ πλῆθος;
Πρὸς τί ὁ πένθιμος αὐτὸς ἐκ τῶν κωδῶνων ἤχος;
Πρὸς τί τὰ ἐξαπτέρυγα, νεκράνθημα καὶ κρινα;
Πρὸς τί πένθιμως φέρουσι τὰ στέφανα ἕκείνα;
ὦ! τί ζητοῦν οἱ ἱερεῖς, ὅποιοι σεπτὸν σκῆνος;
Ἐν τῷ φερέτρῳ φέρεται, ὦ, τίς εἶναι ἕκείνος;

* *

Ὁ Φωτιάδης εἶν' νεκρός! Ὅποια σκληρὰ μοῖρα,
Εἰς τὴν ζωὴν του ἔθεσε φορικαλεῶδη χεῖρα!
Ἡ ἀπαισία Ἄτροπος καὶ πάλιν ἄλλο ρῆμα
ἐκ τῆς ζωῆς ἀπέκοψε διὰ τὸ μαβρον μνῆμα!...

* *

Πολλὰ πτωχὰ καὶ ὄρφανὰ, πολλὰ πτωχὰ μητέρες.
Πολλὰ τῆς μοῖρας ἔρμαια καὶ ὀδύνηνοι πατέρες
τὴν στέρησιν του σήμερον αισθάνονται μὲ πόνον
Ὅπου ἴστων κόσμον στήριγμα ἕκείνον εἶχον μόνον!.....
Ἐν τῇ ξένῃ καὶ ἴστων πατρίδι, παντοῦ ἦτο ἕκείνος.
Μέγας προστάτης τῶν πτωχῶν εὐεργεσίας κριτὸς!.....

* *

Εἰς τῶν μακάρων τὰς μονὰς εἰς τόπους παραδείσων
Ἦδη θανόντα φέρουσι τὸν μακαρίτην Ἰσον...
Ἀθάνατος ἡ μνήμη του εἰς πάντας θέλει μένει
ἢ γῆ δὲ κούφη πάντοτε, ὦ! εἶθε νὰ τῷ γίνῃ!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Πρὸς τὴν μικρὰν Ἑλένην κατόπιν πολλῶν ἐρωτήσεων.

- Καί εἰς τί χρησιμεύουν τὰ αὐτὰ Ἑλένη;
— Διὰ τὸ κρεμονοῦμε τὰ σχολαρχίκα.

* *

Ἄσθενής πρὸς ἰατρόν:

- Ἰατρὲ ἔχω καταρροὴν τί νὰ πάρω.
— Μανδύλια πολλά.

* *

Μεταξὺ πολλῶν συζητούντων περὶ τοῦ καλλιτέρου ἀμυντικοῦ ὄπλου λέγει τις.

— Τὸ καλλίτερον ἀμυντικὸν ὄπλον εἶνε τὸ νὰ μὴ σοὶ ἐπιτεθῆ κανεὶς.

* *

Μαθητὴς ἐξεταζόμενος γεωγραφίαν καὶ ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης ἐζήτηε τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γερμανίας. Ὁ διδάσκαλος ἀνομομονήσας ἐκφρανεῖ.

— Ἐ! σύ.

Ὁ δὲ μαθητὴς ὑπολαβὼν τοῦτα, ὡς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἦν ἐζήτηε, ἐξηκολούθησεν:

— Ἔση πρωτεύουσα τῆς Γερμανίας ἔχουσα τόσους κατοίκους κτλ.

* *

Ἐν λυκείῳ, διδάσκαλος πρὸς ἀμελῆ μαθητὴν ἐφ' οὗ εὔρε σιγάρων:

— Ἄντὶ νὰ κάθῃσαι νὰ κάμνης τὰ ὄρατα ταῦτα σιγάρκα, δὲν εἶνε προτιμώτερον νὰ μελετᾷς τὰ μαθήματά σου.

— Δὲν τὰ κάμνω ἐγὼ διδάσκαλε, τὰ ἀγοράζω ἑταίμα.

Κύριός τις ἀνγυρᾷζει ἐν τινὶ ταχυδρομικῇ ἀμάρξῃ ἐπαίτην, εἰς δὲ τὴν προτεραιάν εἶχε δώσει μίαν δεκάραν.

— Ἄ! τῷ λέγει μετ' ἐκπλήξεως, εἶσαι ὁ τυφλὸς τῆς χθῆς;...

— Κύριε ἀπαντᾷ αὐτῷ ὁ ψευδοζήτωυλῆς καὶ αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἀνεπαύθη χθῆς τὴν Κυριακὴν.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΕ΄.

Εἶμαι τρελλὸς καὶ ἄστατος καὶ μόνον μου
[ἄξιαν,

ἔχω τὴν ἀταξίαν·

ὅθεν τοὺς ὄσσι γεννηθοῦν εἰς τὸν ἀστερισμὸν μου,

[ὡσὺν τὸ ζώδιόν μου

τοὺς κάμνω κούφους, πηδηκτοῦς καὶ πλήρεις ἀ-

[στασίας

Κυρίου καὶ Κυρίας.

Ἐγὼ περίοδον· συχνὰ, ἡμερὶς σὺν Κριάρῳ

[σὲ πρίσινο χορτάρι,

γελῶ, μαζὶ μου δὲν γελοῦν τὰ λούλουδα τοῦ

κάμπου,

καὶ μ' εὐστροφίαν Φράγκου

διέρχομαι τὸν βίον μου χορεύων καὶ γυρῶν·

[καὶ ὅμως φεβερίζων

ποσάκις δὲν ἐπάγωσα τὴν τρέμουσάν μου γρατᾶν

[ἀκόμι καὶ τὴν νιάν!

τῆς ἰδιοτροπίας μου, αἰώνιον μνημεῖον

[ἢ φύσις ὡς νινὸν

ποσάκις δὲν ἐπαίχθηκε στὰ δύο δάκτυλά μου

[ὡς παίγιον ἐξ ἄμμου!

Τοὺς γεννηθέντας μετ' ἐμοῦ φρουροῦν αἱ Ἐστιάδες

[ὁ Πᾶν καὶ αἱ Μαινάδες,